

MAGAZÍN

praktické letniční teologie



zdravý pastor = zdravý sbor

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

Podzim 2017 | Čtvrtý ročník

ROZHOVOR | STRANA 4-8**ZDRAVÝ PASTOR, ZDRAVÝ SBOR** s Johnem Lindellem a Johnem Palmerem*Dva pastoři se otevřeně zamýšlejí nad tématy tělesného, emočního a duchovního zdraví pastorů.***Wayde a Rosalyn Goodalovi | STRANA 9-12****JAK DOBŘE SPRAVOVAT MANŽELSTVÍ A RODINU***Jednou z nejdůležitějších věcí, které můžete jako pastor pro svůj sbor udělat, je ukázat lidem svou zdravě fungující rodinu. Vaše manželství a rodina mohou mít obrovský vliv na lidi, kterým sloužíte.***Martin Moldan | STRANA 13-15****EMOCIONÁLNĚ ZDRAVÝ PASTOR***V posledních letech se věnuje velká pozornost tzv. emoční inteligenci (EQ). Podle teoretiků EQ platí, že zralý člověk dokáže rozumět svým vlastním emocím a je schopen se vcítit i do emocí druhých lidí.***Jason Morrison | STRANA 17-18****CHURCH LIFE MODEL - FUNKCE KÁZÁNÍ***Otázky, které stojí před současným letničním světem, jsou následující: Jaké hodnoty pomáhaly prvním letničním kazatelům umocňovat jejich kázání? A jak my můžeme tyto hodnoty zapracovat do nových metod, které budou zmocňovat i naše současná kázání?***LeRoy R. Bartel | STRANA 19-20****POTŘEBUJEME ZDRAVÉ SBORY A UČEDNÍKY***Společenství, učednictví, služba, evangelizace a uctívání jsou základem zdravé církve.***Almon M. Bartholomew | STRANA 21-23****ODRAZ KRISTOVA VZORU***Co zrcadlí váš život? Životy Božích služebníků musí být odrazem Kristova života.***Rick Thomas | STRANA 24-28****SÉRIE VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ****10 principů zasévání | 4. část***Budete-li věrní v zasévání, bude vám Bůh věrně zaopatřovat sklizeň.***Začni kopat! | 5. část***Kdyby bylo možné, abychom sklizně docílili jen vlastními schopnostmi, nepotřebovali bychom Boha.**Právě proto nás Bůh umístil do pozice, která vyžaduje, abychom na něj očekávali a hledali jeho vedení.***H. Maurice Lednicky | STRANA 29-32****Série Život v Království | 12. část**

Služebníci Krále

*Duchovní zralost je přímo úměrná naší ochotě vydat se Ježíši jako jedinému Pánu.**Jemu samému musí patřit první místo v našich životech.***Scott Hagan | STRANA 33-34****ZDRŽUJTE SE REPTÁNÍ***Lidé nemají rádi negativní náladu a od svých vedoucích očekávají, že je budou pozvedat a povzbuzovat.***Marcia Lednicky | STRANA 35-36****RADOVAT SE I V TĚŽKÝCH ČASECH***Budeme-li žít den za dnem v Boží přízni a užívat si jeho hojná požehnání, jeho radost si jistě najde cestu z našeho srdce na naši tvář.***Stephen A. Macchia | STRANA 37****DESET ZNAKŮ ZDRAVÉ MÍSTNÍ CÍRKVE***Zdravý místní sbor se průběžně modlí za klíčové aspekty svého života a služby a je závislý na Boží moci a autoritě jeho Slova.*



Draží čtenáři,

dnešní číslo Magazínu se věnuje zajímavé rovnici: **zdravý pastor = zdravý sbor**. A skutečně, literatura o křesťanském vůdcovství se obecně shoduje na tom, že základním předpokladem zdravého sboru rostoucího jak duchovně, tak početně, je zdravý pastor. Menší shoda však už panuje v tom, jaké konkrétní kvality by úspěšný pastor měl mít.

Jsou autoři, například George Barna, kteří vyjadřují skepsi ohledně jakéhokoliv pokusu popsat ideální soubor kvalit úspěšného vedoucího sboru. Předkládá závěr, že kvality a obdarování takového vedoucího jsou tak jedinečné, že se dají do jisté míry vyzorovat, ale velmi těžko přenést na kohokoliv jiného. Být vizionářem podle Barny nestačí. Navíc by podle něj většina úspěšných pastorů nebyla ochotna či schopna svůj úspěch zopakovat jinde a za jiných podmínek.¹

Dnes již zesnulý Peter Wagner dochází k podobnému závěru. Tvrdí, že mnoho pastorů rostoucích sborů má jenom malé povědomí o důvodech, proč tomu tak je. To neznamená, že by si nebyli vědomi svých významných osobnostních rysů či pracovních dovedností, které k zdravému růstu jejich sborů přispívají, případně strategií, na nichž je tento růst založen. Kdyby však měli říct, jaké jsou klíčové elementy jejich úspěchu, budou se vyjadřovat jen velmi vágně.²

Bývalý superintendent amerických Assemblies of God je v tomto směru optimističtější. Věří, že lze nejen rozeznat klíčové kvality úspěšných vedoucích, ale lze je do určité míry i přenášet a naučit se. Navíc je podle něj možné úspěch při budování zdravých sborů zopakovat i v jiném společenství a v jiných podmínkách, což dokladuje několika příklady.³

Ať už má pravdu kdokoliv, značná část autorů věnujících se tématice úspěšného vůdcovství se shoduje na tom, že zdravý růst církve není jen výsledkem konkrétních vůdcovských technik, ale také charakterových vlastností a nastavení srdce vedoucího. Vyžaduje zdravý úsudek, vnímavé citění a hlubokou spiritualitu.⁴ A o tom všem je i dnešní číslo časopisu. Možná v něm neobjevíte ten jedinečný klíč k růstu právě Vašeho společenství, ale určitě Vás následující řádky mohou povzbudit k přemýšlení o tom, jak tu rovnici zdravý pastor = zdravý sbor (variace si doplňte – např. zdravý vedoucí mládeže = zdravá mládež) udělat ve Vašem konkrétním případě co nejefektivněji.

Příjemné podzimní čtení přeje

Radek Smetana,
redaktor české verze

1 G. Barna, *Turnaround Churches: How to Overcome Barriers to Growth and Bring New Life to an Established Church* (Ventura: Regal Books, 1993), str. 108-109.

2 C.F. George, *How to Break Growth Barriers: Capturing Overlooked Opportunities for Church Growth* (Grand Rapids: Baker Book House, 1993), str. 62.

3 G. Wood, *Leading Turnaround Churches*, (St. Charles: Church Smart Resources, 2001), str. 26.

4 George, *How To Break Growth Barriers*, s. 74; viz také K. Catlin, J. Matthews, *Leading at the Speed Growth: Journey from Entrepreneur to CEO* (New York: Hungry Minds, 2001),

5. kapitola; podobně T.S. Rainer, *Breakout Churches: Discover How to Make the Leap* (Grand Rapids: Zondervan, 2005), 1. kapitola.



ZDRAVÝ PASTOR, ZDRAVÝ SBOR

ROZHOVOR S JOHNEM LINDELLEM
A JOHNEM PALMEREM



Pastor musí v první řadě pečovat o vlastní tělo, mysl a ducha. Teprve potom může druhým lidem poskytovat smysluplnou, dlouhodobou službu, která mění jejich životy. Je-li pastor zdravý, promítne se do zdraví celého sboru.

Šéfredaktor časopisu Enrichment, Rick Knoth, navštívil Johna Lindella, pastora sboru James River Church ve Springfieldu v Missouri, a Johna Palmera, pastora First Assembly of God v Des Moines v Iowě. Předmětem jejich rozhovorů byly otázky zdravého vývoje pastora a jeho sboru. Jejich upřímné a otevřené odpovědi na kladené otázky jistě budou pro vás povzbuzením i výzvou k tomu, aby váš život i vaše služba byly ještě zdravější.

DEFINUJTE ZDRAVÉHO PASTORA A ZDRAVÝ SBOR. MŮŽE FUNGOVAT JEDNO BEZ DRUHÉHO?

LINDELL: V delším časovém horizontu to není možné. Kam kráčí vedení, tam jde i sbor. **Zdravý sbor vyžaduje zdravého pastora. Musí to být bezúhonný člověk, který nejen povzbuzuje sbor a modlí se za to, aby lidé naplnili Bohem svěřený mandát, ale sám žije příkladným životem.** Pokud tomu tak bude, zdraví se přenesou do celého sboru a ten zdárně naplní své poslání definované v Božím slově.

PALMER: Bude-li mít sbor dostatečně dlouhou dobu zdravého pastora, pozitivně ho to ovlivní. Jak ale vypadá zdravý pastor? Je to člověk, který má jasné povědomí o své identitě. Uvědomuje si, kým je nejen jako služebník, ale i jako člověk. Zdravý pastor stále rozvíjí svůj vztah s Ježíšem Kristem.

Musí být také schopný ovládat své emoce. Nedávno jsem mluvil s člověkem, který přišel o pozici pastora rostoucího sboru kvůli tomu, že morálně selhal. Řekl: „Mé city mne přivedly do potíží.“ Zdravý člověk musí svým emocím rozumět a nesmí jim podléhat.

Zdravý pastor má pozitivní vztah k životu a k lidem. Jeho priority odrážejí biblické principy – na prvním místě má vztah s Bohem, na druhém rodinu, a až na dalším službu. Neradí jen ostatním, co mají dělat. Sám žije podle principů, které vyučuje ve sboru.

Zdravý pastor musí udržovat silné, smysluplné vztahy s lidmi. Pastor nebude zdravý, nebude-li zdravé jeho manželství. Pokud je svobodný, musí i on budovat plnohodnotné vztahy s lidmi, kterými ho Bůh obklopl. Zdravý pastor miluje Boha a má upřímně rád lidi.

A nakonec, zdravý pastor musí mít i svůj soukromý život. Nemyslím tím, že by měl být člověkem dvou tváří, ale každý potřebujeme mít své soukromí. Všichni máme někdy potřebu být sami – schovat se na místo, kde můžeme být sami sebou, nemusíme s nikým mluvit a nic řešit. Potřebujeme relaxovat, odpočívat, trávit čas s rodinou a čas od času být úplně sami.

EXISTUJE ROZDÍL MEZI NÁSLEDOVÁNÍM JEŽÍŠE A USPOKOJOVÁNÍM POŽADAVKŮ MÍSTNÍ CÍRKVE. JAK SE VÁM DAŘÍ TYTO DVĚ ROVINY PROPOJOVAT?

LINDELL: Klíčem je opatrovat si osobní obecnství s Pánem a pokorně ho následovat. Pro mě to znamená především citlivost na jeho přítomnost a jednání v mém životě. Potřebuji si trvale připomínat, že prioritou mého života není služba sboru ani nikomu jinému (včetně mě samého), ale Bůh a můj osobní vztah s ním. Naše služba nemá být pouhou reakcí na potřeby, které okolo sebe vidíme. Na prvním místě bychom měli sloužit Pánu a teprve z plnosti požehnání, které od něj přijímáme, vyvěrá vše ostatní.

Vědomí potřeb nás někdy dokáže odchytil od následování Pánova srdce a jeho plánu pro naše životy. Pokud je naše srdce otevřené k následování Ježíše, bude skrze nás Bůh pracovat prostřednictvím věcí, které vyžadují naši pozornost a bude zdrojem naší nadpřirozené efektivity. Mnozí pastoři chybují v tom, že tráví spoustu času úsilím, aby se stali efektivními vedoucími, ačkoliv nejdůležitější je mít srdce napojené na Ježíše. Jestliže se toto stane naší největší prioritou, Pán doplní veškeré naše nedostatky. Samozřejmě musíme pracovat i na svém vzdělávání a růstu, ale někdy jsou veškeré naše problémy způsobené tím, že máme zpréházené priority.

PALMER: Apoštol Pavel se otázkou služby Bohu a služby církvi zabývá v listu Galatským 1,10, když říká: „Získávám si teď lidi, nebo

Boha? Nebo se snažím líbit lidem? Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.“ To je silný výrok. Cokoliv dělám, musím činit proto, abych se zalíbil Bohu. Může se to v důsledku líbit i lidem, ale není to mou prvořadou motivací. Například někoho potěší, když navštívím jeho příbuzného v nemocnici. Musím to ale dělat k Boží slávě, abych potěšil Pána, ne proto, abych udělal radost členům rodiny. Správná motivace je v této oblasti hlavním klíčem k úspěchu.

V Koloským 3,17 a 23 Pavel řekl: „*A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, číňte ve jménu Pána Ježíše... Cokoli děláte, dělejte z duše jako Pánu, a ne lidem.*“ Proto nesmíme přejímat koncept, že jsme „zaměstnanci církve“. Sloužíme Pánu! To on nás povolal, jemu patříme a jeho služebníky jsme. Budeme-li usilovat o to, abychom dělali radost Bohu, a bude-li se nám to dařit, Bůh skrze nás naplní i většinu očekávání, která od nás lidé mají.

Moje osobní poslání zní: „*Poznávat Krista, následovat ho a dělat mu svým životem radost.*“ To je mottem mého života i služby. Když se mě lidé zeptají: „Jak se za tebe mohu modlit?“, odpovídám: „Modlete se, aby se má služba a můj život líbily Bohu.“ Když to tak je, obvykle se budou líbit i mým spolupracovníkům a sboru.

JAK SE VÁM DAŘÍ UDRŽOVAT ROVNOVÁHU MEZI NÁROKY VYPLÝVAJÍCÍMI Z VAŠÍ SLUŽBY A POTŘEBOU OSOBNÍHO DUCHOVNÍHO RŮSTU?

PALMER: Nároky, které s sebou služba přináší, mohou ohrožovat nejen váš duchovní život, ale i vaše duševní zdraví a oblast mezilidských vztahů. H. B. London ve své knize *Pastors at Risk* (Pastoři v ohrožení) cituje slova jednoho nejmenovaného pastora: „*Do velké míry jsem obětí očekávání – svých vlastních i očekávání druhých. Mnozí z nás, kteří ostatním kážeme milost, své poselství vůbec neprojektujeme v oblasti své služby a úkolů s ní spojených. Namísto toho, abychom si uvědomovali, že si nás Bůh chce používat takové, jací jsme, se usilovně snažíme naplňovat požadavky lidí a za každou cenu se jim zalíbit. Kážeme milost, ale žijeme teologii skutků.*“

Abych zachoval rovnováhu mezi nároky spojenými s mou službou a potřebou osobního růstu, dbám především na to, abych si každý den vyhradil čas na setkání s Ježíšem. Marek 1,35 říká: „*Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.*“ Musíte si pečlivě střežit svůj každodenní čas s ním.

Další věcí, která mi pomáhá udržovat rovnováhu mezi duchovním růstem a službou, je zpětná vazba v oblasti četby a studia Božího slova. Učinil jsem v této oblasti závazek před Bohem a mám i člověka, kterému jsem v tom vykazatelný.

Jednou za čas mi Pán během ranních modliteb řekne: „Chci, abys strávil celý den na modlitbách.“ Protože jsem s tím předem nepočítal, požádám svou sekretářku, aby zrušila nebo odložila všechny mé schůzky plánované na daný den, protože věřím, že mě Bůh skutečně volá k modlitbám. Tím, že se snažím reagovat na podobné podněty Ducha svatého, si udržuji vztah s Ježíšem na prvním místě a kladu ho před požadavky, které s sebou nese služba.

Srdčně doporučuji knihu Charlese Hummela *Tyranny of the Urgent* (Tyranie urgentních věcí). Jednou za čas si ji vždy znovu přečtu. Její autor zpopularizoval výrok: „*Největším nebezpečím je dovolit, aby urgentní věci zastínily ty důležité.*“

LINDELL: Andrew Murray říká: „*Spěch je nepřitelem modlitby.*“ Je snadné strávit den plněním úkolů a nejrůznějšími aktivitami, které se snaží získat naši pozornost a chtějí ukrojit velký díl našeho času. Příliš mnoho záležitostí se tváří neodkladně a zdánlivě vyža-

dují naši okamžitou pozornost. Klíčem k úspěšnému životu je ale pravidelný, každodenní čas s Pánem.

Někteří pastoři dělají tu chybu, že si na jednotlivé dny plánují tolik aktivit a schůzek, že jim nezbyvá žádná časová rezerva. Jestliže vám však nezůstává žádný prostor na to, abyste aktuálně reagovali na věci, které přinese den, začne se ve vás hromadit stres, budete přepracovaní, uspěchaní a uštvaní. Bude-li se to dít delší dobu, začnete svůj nabitý rozvrh nenávidět.

Oddělte si ve svém životě čas na setkávání s Bohem – čas, kdy k vám Bůh bude moci promlouvat. Vloni jsem se naučil dělat si ve svém každodenním rozvrhu časové rezervy. Záměrně počítám s prostorem pro předem neplánované věci, které přinese den. Tím, že v rozvrhu počítám s rezervami, dokážu lépe odhadnout, co se každý den stane a jak mám plánovat. Díky tomu efektivněji spravuji svůj čas a nejsem uhoněný a vyšťavený v důsledku stresu a přemíry požadavků, které jsem dříve nedokázal zvládat.



John Lindell

JAK MĚŘÍTE SVÉ DUCHOVNÍ ZDRAVÍ? JAKÉ „DUCHOVNÍ SMĚROVKY“ VÁM POMÁHAJÍ ZŮSTÁVAT NA SPRÁVNÉ CESTĚ?

PALMER: Svou „duchovní teplotu“ měřím pomocí sedmi otázek, které si kladu: Jsem upřímný vůči Bohu i sám k sobě? Miluji Boží slovo? Věnuji se věrně modlitbám? Vyhledávám aktivně příležitosti sdílet s ostatními Ježíšovu lásku? Nenávidím hřích? Jsem poslušný největšímu přikázání milovat Pána celým svým srdcem, duší a myslí? Vyhližím Kristův návrat? Také členy našeho sboru povzbuzuji k tomu, aby si kladli stejné otázky.

LINDELL: To je velice osobní otázka a odpověď na ni do značné míry záleží na tom, jak daný člověk přistupuje k životu – na jeho osobnosti a povaze. Já například nejsem typem člověka, který plánuje hodně dopředu. Když hodnotím uplynulý týden, ptám se sám sebe: Prožil jsem dostatečně dlouhý a kvalitní čas s Pánem? Prohloubila se ve mně touha po Božích věcech?

Kladu si i další otázku, zda jsem měl dostatečně ztišené srdce před Pánem. Zjistil jsem, že přestože některé dny trávím čas na modlitbě a četbou Slova, mé srdce je přesycené jinými věcmi a nedokážu cele zaměřit svou pozornost na Boha. Když zjistím, že se to děje, potřebuji si oddělit speciální čas na půst a modlitby a udělat příslušnou nápravu, abych opět slyšel Boží hlas a byl efektivní.

JAK SE VYPOŘÁDÁVÁTE S KAŽDODENNÍM STRESEM?

LINDELL: Stres ze mě opadá, když se modlím. Kromě toho mi dělá dobře i tělesný pohyb a cvičení. Další věcí je, že každý člověk potře-

buje minimálně jeden ze sedmi dní v týdnu vypnout a neřešit žádné požadavky spojené se službou, kterou vede nebo již je součástí. Měl by tento den trávit se svou rodinou a budovat životodárné vztahy. Existují lidé, kteří vám svou přítomností dodávají život. Když jste s nimi, společně se smějete a zažíváte legraci, stres z vás opadá. O takové vztahy musíme pečovat a rozvíjet je.

PALMER: Rád bych tuto otázku zodpověděl z trochu jiného úhlu. Jistotu míru stresu a tlaků totiž v našich životech potřebujeme – částečně jsou pro nás přínosné. Samozřejmě nemůžeme žít trvale pod intenzivním stresem. V mnoha ohledech však může být stres užitečný. Diamanty vznikají z vyvělin, které odolaly zátěži vysokého tlaku. Schopnost vyrovnat s tlaky a stresem do velké míry určí, jak budeme dlouhodobě efektivní. Protože jsem přesvědčený, že jistá míra stresu je prospěšná, neuvažuji o tom, jak stres odstranit nebo odblokovat, ale jak ho správně zvládat.

Když jsem unavený, zvládám stres hůře. V tu chvíli potřebuji jít večer dříve spát a pořádně si odpočinout. Pomáhá mi také čtení, odpočinek a cvičení. Nemusím nutně číst nějaký náročný, teologický text. K uvolnění stresu mi pomůže například četba novin. Také mi pomáhá mít více než jeden den volna týdně. To může být náročné pro pastory, kteří kromě péče o sbor pracují ve světském zaměstnání. Občas potřebuji na jeden, dva dny odjet někam pryč a vyčistit si hlavu. Nedělám to každý týden, ale v určitých obdobích potřebuji trochu více času na relaxaci a uvolnění svého vnitřního člověka tím, že změním prostředí a nedělám vůbec nic, anebo třeba jdu s dětmi na ryby.



John Palmer

ZAŽIL JSTE NĚKDY ŽIVOTNÍ OBDOBÍ, KTERÉ BYSTE POPSAL JAKO NEZDRAVÉ – AŽ UŽ DUCHOVNĚ, FYZICKY, EMOCIONÁLNĚ NEBO V OBLASTI MANŽELSTVÍ ČI RODINY? CO VÁM POMOHOLO OBNOVIT VAŠE ZDRAVÍ?

PALMER: Ano. Když jsem ještě sloužil ve městě Athens v Ohiu, byl jsem velice znechucený a citově vyprahlý. Nikdy nezapomenu na jednu sobotu, kdy jsem seděl ve své kanceláři a téměř osm hodin jsem plakal. Nedokázal jsem si připravit kázání. Nedokázal jsem se modlit. Pustil jsem si chvály a rozplakal se. Měl jsem myšlenky na sebevraždu. Ačkoliv jsem, díky Bohu, nedošel tak daleko, že bych začal reálně plánovat svou smrt, mou mysl devastovaly vlastní ničivé myšlenky. V ten den jsem byl úplně na dně.

Navštívil jsem přítele, který byl také pastorem, a vyhledal jsem i křesťanského poradce, aby mi pomohl. Strávil jsem také delší čas s Bohem. Zjistil jsem, že mi chybí sebedůvěra i důvěra v Boha. Proto jsem téměř skončil se službou. Obnova přišla, když jsem začal více

času trávit se svou manželkou, více se s ní modlit, vnitřně se posilovat. V tu dobu jsem se vyvaroval ukvapených rozhodnutí a činů. Den za dnem jsem překonával překážku za překážkou. Někakou dobu to trvalo – má obnova nebyla záležitostí okamžiku.

Také před čtyřmi lety jsem si uvědomil, že něco není v pořádku – vypěstoval jsem si nezdravé pracovní návyky. Vzal jsem si na sebe příliš velké břemeno, které jsem nedokázal nést. Nebyl jsem efektivní. Musel jsem udělat určitou inventuru a nově nadefinovat své priority. Po rozhovorech s manželkou jsem ořezal některé aktivity. Obrátil jsem se na pomoc k týmu, kterému jsem vykazatelný. Řekl jsem jim: „Potřebuji pomoc. Nedokážu dobře zvládat všechny své povinnosti.“ V té době mé emoce ovládal stres a upadal jsem do depresí. Přišel jsem o Pánovu radost. Když jsem učinil příslušné kroky k nápravě – nově nadefinoval své priority a zaměřil se na to nejpodstatnější – opět jsem se dostal do stavu, kdy jsem dokázal pracovat efektivně. Stále ještě to není ideální a pořád se mi nedaří vyřizovat vše, co potřebuji, ale je to výrazně lepší a moje služba je již teď mnohem efektivnější.

LINDELL: Johnově zkušenosti v Athens naprosto rozumím. Když jsem ještě pastoroval domácí misijní sbor v kansaském Overland Parku, dostal jsem se do bodu, kdy jsem dělal vše, co bylo v mých silách a schopnostech, a přesto se mi zdálo, že nic nefunguje. Připadalo mi, že jsem totálně selhal. Nejráději bych se službou praštil, což bylo samo o sobě nezdravé. Když se služba nedaří, nepřítel hbitě využije příležitosti, aby se po nás začal vozit. Bůh mě však tímto obdobím provedl a pomohl mi.

Dalším temným údolím byla pro mě doba, kdy jsme stavěli sborovou budovu. Neslo to s sebou spoustu různých výzev. Museli jsme tehdy udělat důležité změny na klíčových pozicích vedení sboru, potřeboval jsem nalézt nové lidi, školit je a pomáhat jim s přebíráním jejich úkolů a zodpovědností. V důsledku toho jsem zažíval pracovní přetížení a bylo to pro mě nesmírně náročné životní období.

Ačkoliv se ve sboru dařilo zdolávat všechny výzvy, můj osobní život upadal. Cítil jsem se, jako bych jel čím dál vyšší rychlostí na saních dolů z kopce a blížil se k místu, kde nabourám do skály. Snažil jsem se hledat způsob, jak ze saní včas vyskočit. Mluvili jsme o tom s manželkou a dospěli k tomu, že jistě nejsem uprostřed Boží vůle.

Bez ohledu na to, že se mi profesně dařilo, jsem zažíval trvalý, intenzivní stres. Věděl jsem, že takhle dál žít nechci. Uvědomil jsem si, že jsem duchovně vyhořelý a že z vlastních sil svou situaci nedokážu řešit. Upadl jsem do letargie. Nedokázal jsem adekvátně reagovat na okolnosti. Že mám opravdu velký problém, jsem si uvědomil v okamžiku, kdy se ve sboru začal nadpřirozeně projevovat Pán, ale mně to bylo jedno, protože jsem byl příliš unavený. Udělal jsem tu chybu, že jsem několik měsíců nechal zařazený „duchovní neutral“ a myslel si, že se vše vyřeší samo. Když se situace nelepšila, řekl jsem si, že asi jen potřebuji dva týdny dovolené. Jestliže ale člověk zažívá dlouhodobý stres, dovolená jeho problém nevyřeší. Do jisté míry si během ní sice dobijete baterky, brzy se vám pak ale zase vybijí, protože nemáte žádné rezervní síly.

Díky Bohu jsem měl vybudované kvalitní vztahy s lidmi v mém okolí ještě dříve, než se to všechno začalo dít. Vztahy jsou velice důležité. Jestliže jste si je nevybudovali včas, v náročných okamžicích, kdy je budete potřebovat, už nebudete mít sílu na nich pracovat. Moji křesťanští přátelé mě dobře znali, rozuměli tomu, co prožívám, a prokazovali mi lásku. Věděl jsem, že mají moudrost a že jim mohu otevřeně říci, co právě prožívám a jak se cítím. Věděl jsem, že mě kvůli mým slabostem neodsoudí a budu si s nimi moci o všem popovídat a společně připravit plán nápravy. Dalo mi to nádhru, že se věci změň.

Začal jsem lidem ve svém okolí vysvětlovat, jaké změny ve svém rozvrhu chci začít dělat a proč. Požádal jsem své spolupracovníky, aby převzali část mých zodpovědností a pomohli mi dodržovat můj nový rozvrh. Uvědomil jsem si, že budu potřebovat trávit více času s Pánem.

Častokrát po Bohu chceme, aby nás zázračně a okamžitě vysvobodil. Bůh nás však chce vychovávat – ne ve smyslu trestání, ale tréninku a pomoci – abychom rostli a byli čím dál silnější. Po této cestě kráčím posledních několik měsíců a je to úžasné. Přestože mi to zabralo celé týdny a měsíce, krok za krokem vycházím z období stresu a výzev.

NĚKTEŘÍ KAZATELÉ MAJÍ PROBLÉM POVAŽOVAT SVÉ MANŽELSTVÍ A RODINU ZA VYŠŠÍ PRIORITY NEŽ SBOR A SLUŽBU. CO BYSTE JIM PORADILI? JAKÝM ZPŮSOBEM PEČUJETE O SVÉ MANŽELSTVÍ A RODINU VY?

PALMER: Jestliže si správně nesrovnáme priority, bude muset Bůh dopustit, aby se nám přihodilo něco zlého a my se kvůli tomu probrali z letargie. Je jen a pouze mou zodpovědností – nikoliv zodpovědností mého týmu vedoucích nebo mé manželky – abych si správně srovnal priority a měl na prvním místě svou rodinu.

Pomáhá mi držet se několika praktických principů. Dbáme s manželkou na to, abychom si vyhrázovali čas, kdy se nevěnujeme sboru. Potřeby našich dětí jsou důležitější než potřeby členů sboru. Byly chvíle, kdy jsem měl být doma s dětmi, ale někdo ze sboru zavolal s tím, že má nějakou naléhavou potřebu. Zavolal jsem domů a řekl: „Dnes večer nebudu doma. Musím navštívit člověka XY.“ Častokrát to ale byla chyba. Jistě, občas se objeví mimořádná situace, a moje děti tomu rozumí. Spíše než se členy sboru ale musím trávit čas se svými dětmi.

Pamatuji si, že jsme jednou měli naplánovanou rodinnou dovolenou a nějaký pár mě požádal, abych je v té době oddal. Podíval jsem se do svého kalendáře a sdělil jim, že v ten den nemohu.

Zeptali se: „A co budete dělat?“

Odpověděl jsem: „Máme něco v plánu jako rodina.“

„A nemohl byste to změnit?“, naléhali.

Řekl jsem: „Mohlo, ale neudělám to. Moje žena nemá jiného manžela než mě a moje děti nemají jiného otce. Musím splnit, co jsem jim slíbil.“

V počátcích mé služby pro mě bylo těžké být takto neústupný. Kdykoliv mi někdo řekl o svých potřebách, cítil jsem povinnost mu vyhovět.

Zhruba před rokem mi manželka jednoho dne zavolala v pět hodin odpoledne a řekla: „John, sehnala jsem někoho, aby nám dnes večer pohlídal Bethany. Potřebuji s tebou strávit čas.“

Podíval jsem se do svého diáře a řekl: „Dnes večer mám setkání staršovstva. Za chvíli ti zavolám zpátky.“ Zavolal jsem svého zástupce a řekl mu: „Potřebuji dnes večer být se svou manželkou. Zavolala mi, přestože věděla, že mám staršovstvo. Říkala, že se mnou potřebuje dnes večer mluvit. Nic takového mi za dvacet let služby neudělala. Buď můžeme setkání staršovstva zrušit, nebo se sejdete beze mě.“

„Pokud s tím souhlasíš, sejdem se bez tebe,“ odpověděl.

A tak jsme si s manželkou vyrazili na večeři. Jen asi kilometr od naší

sborové budovy jsme si užívali společnou večeři, zatímco zasedalo staršovstvo. Každý pastor něco takového udělat nemůže. V případě, že sbor právě prochází zásadními změnami nebo tím vedení není úplně stabilní, je lepší setkání odložit, aby ho mohl vést pastor. Tento příklad jsem použil jen proto, abych na něm ukázal, že musíme být citliví na potřeby své rodiny. Jestliže při svých nejbližších stojíme ve chvílích, kdy nás skutečně potřebují, dokáží se vyrovnat se situacemi, kdy s nimi kvůli povinnostem nebudeme moci být.

LINDELL: Moje filosofie v přístupu k dětem zní: Já chodím na jejich zápasy, ony si mě chodí poslechnout kázat. Každý musí občas přinést oběť a je to spravedlivé. Všichni členové naší rodiny to považují za správné. Jsou chvíle, kdy vás potřebuje vaše rodina, a jsou chvíle, kdy vás potřebuje sbor. Pastor však musí svůj sbor vyučovat tomu, že není jeho zodpovědností být osobně vždy u všeho. To by nebylo moudré.

Moje manželka k tomuto tématu poznamenává: „Je to neustálá výzva, před kterou nelze utéct. Vždy bude existovat napětí mezi potřebami sboru a rodiny. Mnoho lidí ale chybuje v tom, že dobře nevyužívají čas, který mají k dispozici.“

Rodiny by udělaly dobře, kdyby vypínaly televizi a trávily čas se svými dětmi. Naše děti rády sedávají v obývacím pokoji a povídají si s námi (je jim 14, 15 a 16 let). Zrovna nedávno jsme spolu večer seděli od půl desáté do jedenácti večer. Takové chvíle jsou důležité pro mou ženu i děti, protože si díky nim uvědomují, že jsou pro mě prioritou.



JAK MAJÍ PASTOŘI DBÁT NA SVOU SEXUÁLNÍ ČISTOTU?

LINDELL: Důležité je denně trávit čas s Pánem na modlitbě a ve Slově. Zároveň je důležité mít kolem sebe lidi, kterým se v této oblasti plně otevřeme. Já si každý den vyhrazuji čas na osobní obecnost s Pánem a jsem vykazatelný lidem, kteří mi kladou otázky na tělo. Nemají přehnaný respekt z mé pozice. Nepřístupují ke mně jako k pastorevi, ale jako k člověku, o kterém si nedělají předem žádné představy.

PALMER: Job 31,1 říká: „Vstoupil jsem do smlouvy se svými očima, že se nebudu chtivě dívat po dívkách“ (KJV). Žalm 101,3 říká: „Nikdy nepřijde před můj zrak žádná hanebnost“ (B21). Důležité je uvědomovat si závažnost sexuálního hříchu. Musíme rozumět tomu, že naše postavení pastora, naše charisma a obdarování nedokážou nikdy vyvážit škodu, kterou by náš sexuální hřích způsobil v našich životech i v životech druhých lidí. Musíme bedlivě strážet svou mysl, utíkat před nemorálností a každou myšlenku uvádět do Kristova poddanství.

Tato bitva probíhá na dvou frontách: duchovní, která se odehrává v duchovní oblasti, a fyzické, kdy bojujeme v oblasti vůle a sebekázně. Musíme pevně zavřít oči před smyslovým pokušením a bránit se nečistým představám. Není to vždy snadné, ale je to jediný způsob, jak v této oblasti obstát a zdárně utíkat před pokušením.

RICK WARREN UVÁDÍ NÁSLEDUJÍCÍ ČTYŘI VLASTNOSTI ZDRAVÝCH SBORŮ: DLOUHODOBÉ VEDENÍ SBORU STEJNÝM PASTOREM, JASNĚ DEFINOVANÝ ZÁMĚR SBORU, SILNÁ ORGANIZAČNÍ STRUKTURA A JASNÝ CÍL. CO SI O JEHO ZÁVĚRECH MYSLÍTE?

PALMER: Necítím stejně naléhavě potřebu silné organizační struktury. V ostatních bodech s Rickem Warrenem souhlasím. Doplnil bych je ale ještě o několik dalších důležitých faktorů.

Zdravý sbor musí mít jasné, kristocentrické poslání a vizi, vycházející z Pánova poslání zasahovat ztracené. Sbor může růst, a přesto nebýt zdravý, jestliže nezasahuje ztracené lidi evangeliem. Zdravý sbor činí ze spasených lidí učedníky. Zdravý sbor mobilizuje dobrovolníky k efektivní, životodárné službě. Efektivitu našich sborů můžeme poměřovat i tím, do jaké míry lidé zasahují své okolí na svém pracovišti, bydlišti, v rodině apod. To je důležitější než počet lidí, kteří chodí na pravidelné bohoslužby. Zdravý sbor je duchovně aktivní, což se projevuje modlitbami. Ve zdravém sboru k sobě lidé vzájemně cítí hlubokou lásku a rostou ve vzájemném obecenství. V neposlední řadě je zdravý sbor jednotný.

LINDELL: Jednota a silný modlitební život sboru jsou nesmírně důležité. Bez jednoty vám toho moc nezůstane. Víze sboru není samospasitelná. Může se stát, že sbor má jasně definovaný záměr, který však nemá biblický základ.

Jedna vlastnost, kterou bych doplnil k těm, které již zazněly, je závislost na Pánu, nikoliv na lidských metodách. Církevní růst se někdy smrskne na jakousi osvědčenou formulku nebo sérii marketingových technik. Můžete přitáhnout pozornost zástupu a dát dohromady skupinu lidí. Podstatné je ale klást si otázku, zda skutečně napomáháte šíření Božího království. Jako lidé často toužíme po výsledcích a číslech dokladujících naše pokroky, což je nebezpečné. Shromáždit zástup ještě neznamená založit sbor. **Začali jsme v Duchu a jediné skrze Ducha můžeme v Božím díle pokračovat.**

JEDNOU ZE ZÁKLADNÍCH VLASTNOSTÍ ZDRAVÉHO PASTORA JE SEBEKÁZEŇ. CO BYSTE ŘEKLI PASTORŮVI, KTERÉMU CHYBÍ? JAKÉ KROKY K NÁPRAVĚ MŮŽE UČINIT?

LINDELL: Jestliže vám chybí sebekázeň v jedné oblasti života, ovlivní to i všechny ostatní. Není možné rozdělit váš život na jednotlivé přihrádky a tvrdit, že jste neukázněný jen v něčem. Máte-li například problém s přejídáním, nevyhnutelně se to dotkne i dalších oblastí vašeho života, duchovních i duševních. Nedostatek sebekázně v jakékoli oblasti škodí našemu duchovnímu životu. Pokud máme v některé oblasti života problém, měli bychom si ho přiznat a požádat někoho, aby s námi ušel kus cesty. Tento člověk se stane naším modlitebním partnerem, kterému budeme vykazatelní, a který nám pomůže nad naším problémem zvítězit. Nestáčí mít pocity viny, podstatné je stanovit plán nápravy. Pavel vybídl Timotea, aby ho následoval, stejně jako on následuje Krista.

PALMER: V této souvislosti se mi vybavují Pavlova slova z 1. Korintským 9,24: „Bězte tak, abyste získali cenu.“ Lidi, kteří usilují o sebekázeň ve svém životě, rád povzbuzuji, aby se na sebe dívali jako na špičkové atlety. Pavel řekl, že každý, kdo závodí, podstupuje

přísný trénink (verš 25). Jestliže chci žít disciplinovaným životem, musím na sebe nahlížet jako na atleta světové třídy. Ti nejedí vše, co je napadne. Necvičí, jen když na to mají náladu. Mají speciální životospravu a řada z nich má svého osobního trenéra.

Ve verši 27 Pavel říká: „Zasazuji dobře mířené rány svému tělu.“ To není příliš povzbudivý verš. Realitou však je, že chceme-li být ukáznění, bude nás to něco stát a bude to bolet.

Pavel také hovořil o tom, jak důležité je upírat svůj zrak k cíli. Řekl, že netluče pěstmi do prázdna. Chtěl získat cenu a nechtěl být v závodě diskvalifikován. Ve Filipským 3,14 Pavel mluvil o běhu k cíli Božího povolání v Kristu Ježíši. Tento cíl potřebujeme mít stále před očima.

MŮŽETE SE ZÁVĚREM PODĚLIT O NĚKTERÉ DALŠÍ POSTŘEHY, KTERÉ BY MOHLY POMOCI KAZATELŮM, ZÁPA-SÍCÍM SE ZDRAVÍM SVÉHO ŽIVOTA, SLUŽBY A SBORU?

PALMER: Zaprvé, pamatujte, že Ježíšovy rány vás uzdravily. Netýká se to jen oblasti tělesné, ale i duchovní, citové a vztahové. Ježíš je náš Uzdravitel.

Zadruhé, Bůh si často používá lidi z našeho blízkého okolí k tomu, aby nám během procesu uzdravení pomohli. Když byl můj syn Jonathan menší, zadřel si do prstu třísku. Jeho maminka sterilizovala jehlu a pokusila se mu ji vyndat. On se ale rozplakal a roztřásl, takže jsme nemohli nic dělat. Posadil jsem si tedy Jonathana na klín, objal ho a na pět vteřin mu rukou pevně stiskl prst, aby mu maminka mohla třísku vyndat. Když zjistil, že je tříska venku, okamžitě ze mě seskočil a šel si zase hrát. Asi po čtyřech hodinách ke mně Jonathan přiběhl a s velkým úsměvem na tváři mi řekl: „Tati, můj prst je už zdravý. Bůh mi ho uzdravil a vy s maminkou jste mu pomohli.“ Na jeho slova jsem nikdy nezapomněl. Tento příběh ilustruje skutečnost, že Bůh je tím, kdo uzdravuje, ale zároveň si používá lidi k tomu, aby nás povzbuzovali a pomáhali nám. Občas nás tyto lidi trochu vyvedou z míry a zneklidní, ale v průběhu celého procesu nás Bůh svou mocí uzdravuje. Neexistuje žádná situace, kterou by Bůh nedokázal uzdravit, jestliže se poddáte jeho panství a láskyplné zpětné vazbě.

LINDELL: Všichni jsme na cestě růstu, a budeme-li se držet Pána, bude nás proměňovat od slávy k slávě. Musíme dělat, co je v našich silách, ale ani při nejlepší snaze nikdy nedosáhneme dokonalosti. Bůh si vybral slabé a pošetilé, aby zahanbil moudrost moudrých. Nepřítel nám rád připomíná naše nedostatky. Chce, abychom měli pocit, že se kvůli svým chybám diskvalifikujeme a Bůh si nás nemůže používat. To neříkám proto, abych někomu schválil setrvávání v nezdravém stavu. Na druhou stranu je ale pravdou, že ani přes veškeré úsilí nikdy nedosáhneme úplné dokonalosti.

Díky Bohu máme Pána, který se s námi setkává v našem křehkém, mdlém úsilí a uschopňuje nás svou mocí. Kdo vlastně jsme? Pavel řekl, že jsme jen pozemskými hliněnými nádobami, ve kterých se skrývá nebeský poklad. Proto bych rád povzbudil vás, kdo nejste na místě, kde chcete, nebo máte, být: upřete svůj zrak na Pána! On vám pomůže ve chvílích, kdy se budete cítit nehodní a nedostateční.

Když jsme my slabí, je on silný!

JAK DOBŘE SPRAVOVAT MANŽELSTVÍ A RODINU

Wayde a Rosalyn Goodalovi



„Obnovujte ducha své mysli“ | Efezským 4,23

K vybudování a udržení zdravého manželství je zapotřebí spousty práce. Smutnou realitou je, že někteří služebníci nemají zdravá manželství a nestojí v této oblasti o pomoc. Pastoři a jejich manželky se o svých problémech ve vztahu otevřeně nesdílejí s jinými služebníky. Bojí se, že o nich jejich přátelé budou mluvit s dalšími lidmi a ohrozí tím jejich kariéru. Kazatelé a jejich manželky proto raději žijí v tiché bolesti a v mylném domnění, že se od kazatelů očekává, že jejich manželství má být vždy stoprocentní a dokonalé.

VZTAH MEZI ZDRAVÝM MANŽELSTVÍM PASTORA A ZDRAVÝM SBOREM

Většina pastorů si uvědomuje, že institut manželství se v současné době topí v problémech. Všichni známe statistiky rozvodovosti a byli jsme svědky smutných případů rozvodů v našem okolí. Potřebujeme si uvědomit, že jednou z nejúčinnějších zbraní, jakou se můžeme těmto útokům na rodinu bránit, je nekompromisní aplikace Božího slova. Většina místních církvích však žel nerozpracovala komplexnější programy zaměřené na pomoc strádajícím rodinám a na podporu zdravých manželství a silných rodin.

Pokud pastor nemá zdravé manželství, pravděpodobně nebude schopný vyučovat v této oblasti ani svůj sbor a poskytovat lidem zdroje potřebné k budování zdravých manželství. Pastoři potřebují upevnit svá vlastní manželství a být vzorem a povzbuzením pro lidi ve svém sboru, kteří potřebují učinit totéž.

Co tedy máme jako vedoucí dělat? Jako pastoři čelíme v životě stejným životním výzvám jako lidé, jimž sloužíme. Proto potřebujeme pracovat na zlepšování komunikace, kázně dětí, řešení konfliktů a zvládání stresu, nemocí, tragédií a zklamání. Musíme pilně pracovat na budování zdravého manželství.



OCHRANA MANŽELSTVÍ PASTORŮ

Manželství pastorů čelí v mnoha oblastech stejným výzvám a problémům, jako jiná manželství. Ale ne ve všech. Pastoři a jejich manželky zažívají určité boje, které ostatní lidé neznají, a které zvyšují tlak na jejich manželství. Po pětadvaceti letech pastorační služby a po vyslechnutí stovek příběhů pastorských párů jsme dospěli k tomu, že většinu bolesti v těchto manželstvích působí osm problémů. Pro vybudování a udržení zdravého manželství je důležité o těchto osmi oblastech vědět a mít strategii, jak s jednotlivými problémy bojovat. Nyní se tedy podíváme na zmíněných osm oblastí, které pastorům pomohou budovat zdravá manželství a zdravý rodinný život.

1. Zaměřte v životě hlavní pozornost na svou rodinu, ne na sbor. Hned na druhém místě po vašem osobním vztahu s Kristem musí být váš vztah s manželkou a dětmi. Většina kazatelů bere svou práci velice vážně a pracuje nesmírně tvrdě. Podobně jako ředitelé firem pracují v průměru padesát pět a více hodin týdně. Být na telefonu čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu a snažit se naplňovat potřeby členů sboru může být nesmírně vyčerpávající. Ježíš po vás ale nechce, abyste vykonávali službu bez přihlídnutí k potřebám vlastní rodiny a vaší vlastní potřebě odpočinku, občerstvení a obnovy. Čtete-li Písmo v kontextu, zjistíme, že nás vybízí k tomu, aby byl náš život vyvážený. Ježíš řekl: „*Mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké*“ (Matouš 11,30).

2. Naučte se usměrňovat přehnaná očekávání lidí. Někteří členové našich sborů si myslí, že jste jejich zaměstnanci a pracujete pro ně. Mnoho pastorů se bojí, aby nepřišli o svou práci, a tak dovolí, aby přehnaná očekávání členů sboru narušovala jejich soukromí. Pro zdravý život je ale zásadní nalézat rovnováhu mezi tím, co člověk zvládne a co už nezvládne, a učit se správně delegovat. Ježíš také někdy přerušil svou službu, aby osobně načerpal. I vy se tomu potřebujete naučit. Přestože „*se scházely velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí, on se uchýlil na pustá místa a modlil se*“ (Lukáš 5,15-16).

3. Očekávejte kritiku a naučte se ji snášet. Jestliže stojíte v čele, smiřte se s tím, že vás lidé budou kritizovat. Kritizovali Ježíše i jeho učedníky a budou kritizovat všechny vedoucí. Někdy je kritika vyjadřována špatným způsobem a je neoprávněná. Musíte se naučit nebrat si ji osobně a setřást ji ze sebe, aniž by zasáhla vaše nitro. Někteří kritici potřebují zjemnit své způsoby a někteří z těch, komu je kritika adresována, naopak potřebují zocelit. V určitých případech je však kritika oprávněná a pravdivá. Všichni máme svá „slepá místa“ a je pro nás užitečné naslouchat konstruktivní kritice. Každopádně nesmíte dovolit, aby vás kritika uvrhla do deprese. Považujte ji za příležitost k růstu.

4. Udržujte pod kontrolou svůj přehled aktivit. Nebudete-li mít pod kontrolou svůj díář, převezme kontrolu nad ním někdo jiný. Než se nadějete, zjistíte, že se každý den do noci účastníte různých schůzek a setkání. Musíte si nekompromisně vyhradit některé večery pro rodinu a pro schůzku s vaší manželkou. Pokud se s vámi někdo bude chtít příslušný večer sejít, řekněte mu, že máte důležitou, neodkladnou schůzku. Je to pravda! Existuje snad někdo důležitější než vaše rodina?

5. Učte se zvládat stres. Pokud se nenaučíte jednat se stresem, ovlivní dříve či později vaše manželství. Ve službě budete v jistých obdobích procházet intenzivním stresem. Proto je důležité osvojit si techniky, jak jej zvládat, abyste mohli žít vyváženým životem, do něhož patří jak zdravé manželství, tak i úspěšná služba. Zkušenosti pastoři se obvykle naučili stres zvládat a čelit mu. Jistý křesťanský psycholog, který se věnuje vyhořelým služebníkům, uvádí následujících pět způsobů, jak zabránit vyhoření:

- smiřte se s tím, že nemůžete zvládnout všechno,
- stanovte si tempo své práce a dodržujte ho,
- delegujte,
- oddělujte si pravidelný čas na odpočinek,
- naslouchejte hlasu svého těla.

Lidé působící v pečujících profesích – k nimž patří i práce pastora – mají největší sklony vyhořet. Nepodceňujte to.

6. Naučte se moudře hospodařit s omezeným rodinným rozpočtem. Mnoho pastorů vede sbory s méně než stovkou členů. Řada z nich musí hospodařit s omezeným rodinným rozpočtem a uskromňovat se. Někteří potřebují poradit s tím, jak omezit své výdaje a sestavit si rodinný rozpočet. Jiní by se měli zamyslet nad tím, jak pomoci naplnit hmotné potřeby svých rodin skrze „výrobu stanů“ – druhé zaměstnání.

7. Zachovávejte sexuální čistotu a vyvarujte se potenciálně kompromitujících situací. Není nijak neobvyklé, že členové vašeho sboru obdivují – a někdy více než obdivují – pastorský manželský pár. Buďte ve střehu a naslouchejte svému partnerovi, protože on či ona může být citlivější na reakce a pocity některého zástupce opačného pohlaví. Kazatelé by také měli při poradenství a pastýřské

pěči, která je poskytována ženám, spoléhat na rady svých manželek a pokud možno provádět tuto činnost společně jako pár.

8. Učte se vítězit nad zklamáním. Jistý moudrý misionář mi řekl, že jednou z nejmocnějších satanových zbraní, kterou vůči nám služebníků používá, je zklamání. Časy, kdy je člověk zklamán a rozčarovaný, k práci pastora neodmyslitelně patří. Pokud si nedáte pozor, mohou tyto stavy ochromit celou vaši službu i manželství. Musíte se naučit dívat se na věci ze širší perspektivy – rozumět tomu, že Bůh pracuje, ať už situace momentálně vypadá jakkoliv – i když procházíte těžkým časem a není pro vás snadné vidět Boha. Petr ve své epistoletě napsal: „*Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu Ježíši, vás, když nakrátko snesete utrpení, sám zdokonalí, utvrdí, posílí, postaví na pevný základ*“ (1. Petrův 5,10).

VÝCHOVA DĚTÍ Z PASTORSKÝCH RODIN

Stejně jako čelí specifickým výzvám pastorské manželské páry, nese s sebou svá specifika i úsilí o budování zdravých vztahů s našimi dětmi. Rodiče se při výchově dětí potřebují zaměřit na pět klíčových oblastí: lásku, osobní příklad, kázeň, důslednost a zapojení otce do života dítěte.

Láska: Rodiče se musí mít vzájemně rádi a milovat i své děti. Naše vzájemná láska musí být dětem zjevná a viditelná. Láska ke každému z našich dětí musí nést znaky zachycené v 1. Korintským 13,4-7.

Často jsme lidem v našem sboru říkali, že naše děti jsou úplně stejné jako jejich. To, že vyrůstají v pastorské rodině, nic nemění na tom, že jsou úplně normální a potřebují růst a rozvíjet se jako kdokoliv jiný. Skutečnost, že vyrůstají v rodině pastora, je automaticky nechrání před těžkostmi, kterým v životě čelí ostatní mladí lidé.

Osobní příklad: Jako rodiče jsme našim dětem vzorem v chování, reakcích, slovech, postojích a emocích. To, jakým způsobem před našimi dětmi žijeme jako křesťané, do velké míry ovlivní, jak budou chtít oni sami žít. Děti se především učí z našich činů, ne z našich slov.

Kázeň: Každý potřebuje hranice, limity a pravidla. Kázeň plní v životě člověka roli plotu. Zahrnuje předávání instrukcí, jak se správně chovat – ne jen kárání za špatné chování. Kázeň musí být férová, včasná, důsledná a vykonávaná vždy ve shodě obou rodičů. Každé dítě má jinou povahu. Někdy rodiče musí na každé ze svých dětí používat jiný druh kázně.

Důslednost: Nestačí, abychom byli důslední v kázni, musíme být důslední i v naší vzájemné lásce (rodiče) a lásce k našim dětem. Jsme-li v tomto důslední, budou se naše děti cítit bezpečně, protože dokážou odhadnout, jak zareagujeme na určitý druh chování (dobrého i zlého). Pokud se ale rodiče chovají iracionálně, nemají pod kontrolou své emoce a soustavně překvapují děti svým nepředvídatelným chováním a reakcemi, může to vést k dysfunkci nejen v životě dítěte, ale i celé rodiny.

Zapojení otce: Z výzkumné studie probíhající na vzorku téměř tisícovky rodin vyplynulo, že děti, se kterými otcové tráví více času, mají méně problémů s chováním. Jiná studie, probíhající mezi téměř patnácti tisíci dospívajícími dívkami, potvrdila, že čím bližší vztah měla dívka se svým otcem, tím pravděpodobnější bylo, že počkala se sexem na pozdější dobu a že nepožívala drogy a alkohol (Elias 1998).¹

Příliš zaměstnaný pastor je často otcem, který nikdy není doma. Je zásadní, aby se otec (pastor, misionář či evangelista) zapojil do života svého dítěte. Potřebuje mu poskytovat kázeň a duchovní vedení

JAK SI ZACHOVAT FUNKČNÍ MANŽELSTVÍ A RODINU

Richard D. Dobbins, Ph.D.



Ačkoliv nejsou rozvody u pastorských párů tak časté jako u jiných profesí, míra rozvodovosti kazatelských rodin postupně roste. Kdo je za to zodpovědný?

Nejčastější příčinou rozvodu bývá manželská nevěra. Služebník si něco začne s třetí osobou. V případech, kdy pastora opouští manželka, protože si našla někoho jiného, si nejčastěji stěžuje na to, že její manžel byl příliš vytížený svou prací. Ať se nevěry dopustí jeden či druhý, společným jmenovatelem vzniklého problému bývá, že spolu netrávili dostatek času a příliš mnoho času byli od sebe odděleni.

Pokud kazatel tráví dvanáct až čtrnáct hodin denně prací, nemůže mu zbývat dostatek času a energie na to, aby se věnoval své ženě a dětem. V době, kdy má nejvíce energie, totiž není doma. Pár, který nedbá na to, aby společně trávil dostatek času, se okrádá – vzájemně si upírají čas a energii potřebnou k budování zdravého manželství. Pavel před tím varoval a řekl, že to oba partnery vystavuje pokušení (1. Korintským 7,5). Jestliže spolu manželé dlouhodobě netráví kvalitní čas, je jen otázkou času, kdy nepřítel jednoho z nich svede.

Pro některé služebníky je těžké mít manželství a rodinu na žebříčku svých priorit výše než zájmy institucionální církve. Je však dobré mít na paměti Pavlova slova o tom, že pastor a jeho rodina jsou vzorem křesťanského života pro ostatní (1. Timoteovi 3,1-5). Vedoucí sboru, který je zároveň milující a citlivý manžel, ukazuje svým příkladem ostatním párům, jak se k sobě mají chovat.

Pastorři, kteří si dobře organizují práci, dokážou naplánovat svůj pracovní rozvrh tak, aby vznikalo minimum konfliktů mezi pracovním a rodinným životem. Moudrý pastor svou rodinu chrání a nemluví doma o problémech svého sboru. Jestliže vás členové sboru zatěžují zbytečnými telefonáty v době, kdy to narušuje váš rodinný čas, citlivě je povzbuďte, aby vám do budoucna volali během úředních hodin. Ujistěte je, že kdyby měli něco skutečně naléhavého, tak mohou samozřejmě volat kdykoliv.

Řekněte jim něco ve smyslu: „Je pro mě radostí být vašim pastorem. Víte, že mi můžete volat v případech, kdy vaše rodina bude mít nějaký naléhavý problém. Jsem váš pastor a miluji vás. Ale i vy můžete prokázat svou laskavost mě a mé rodině tím, že nás nebudete rušit záležitostmi, které je možné vyřešit v průběhu pracovního dne, během úřední doby.“

Richard D. Dobbins, Ph.D., klinický psycholog a zakladatel služby EMERGE Ministries ve městě Akron v Ohiu

a účastnit se spolu s ním vzdělávacích, sportovních i rekreačních aktivit.

Kdosi se jednou zeptal: „Jak se dítěti hláskuje slovo láska?“

Odpověď zní: „č-a-s“.

Vaše manželství a rodina jsou příkladem pro lidi, kterým sloužíte. Jednou z nejdůležitějších věcí, které můžete jako pastor pro svůj sbor udělat, je ukázat lidem zdravé fungování své rodiny, která prokazuje respekt každému z jejích členů. Nejste dokonalí a dokonalé nebude ani vaše manželství, ani vaše děti. Jestliže však pro vás bude rodina větší prioritou, než služba, poukážete tím lidem na důležitost rodinného života.

Rodina je podle slov jednoho odborníka na sociologii „nejdůležitějším vlivem, který určuje, kým jsme a co děláme.“ Vysvětluje: „Rodiny, do kterých se rodíme, i ty, v nichž žijeme jako dospělí, nás ovlivňují od narození až do smrti. Jsou bezprostřední příčinou našich nejlepších i nejhorších okamžiků. Žádné jiné společenství nás tolik nespojuje jako rodina. Žádné jiné společenství na nás nemá tak zásadní vliv.“² Je-li to pravda, jsou vaše manželství a rodina nesmírně důležité a ovlivňují nejen vás, ale i lidi, kterým jako křesťanští vedoucí sloužíte.

Lidé z vašeho sboru zoufale potřebují vidět dobrý vzor pro své vlastní manželství a rodinu. Usilovat o zdraví v této oblasti života a udržovat si ho přinese všem zúčastněným bohatou odměnu.

WAYDE GOODALL, D.Min. je pastorem sboru First Assembly of God ve městě Winston-Salem v Severní Karolíně.

ROSALYN slouží již více než čtvrt století po boku svého manžela.



Použité zdroje:

1. Stephen A. Grunlan: *Marriage and the Family: A Christian Perspective* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House 1999), strana 242.

2. Steven L. Nock: *Sociology of the Family* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1987), str. xi.

ZAMĚŘTE SE NA NÁSLEDUJÍCÍ TŘI OBLASTI:

1. Prohlubujte váš osobní život.

„Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí“ (Lukáš 2,52).

„Cvič se pro zbožnost“ (1. Timoteovi 4,7).

„Mějte jeden k druhému stejný ohled. Nepomýšlejte na vysoké věci, ale nechte se vést k obyčejným. Nebuďte moudří sami podle sebe... Mějte pokoj se všemi lidmi“ (Římanům 12,16-18).

2. Budte svému partnerovi čím dál větší oporou.

„Lépe je dvěma nežli samotnému; jejich námaha má štědrou odměnu. Padne-li jeden z nich, druhý ho zvedne“ (Kazatel 4,9-10 – B21).

„Ženy, podřizujte se svým mužům, jak se sluší v Pánu“ (Koloským 3,18).

„Muži, milujte své ženy a nebuďte k nim příkří“ (Koloským 3,19).

„Buďte pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích“ (Židům 10,24).

„Navzájem se povzbuzujte a budujte jeden druhého“ (1. Tesalonickým 5,11).

3. Prohlubujte svou vydanost Bohu.

„Máte-li tyto vlastnosti a rozhovňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce“ (2. Petrův 1,8 – ČEP).

„Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně!“ (Galatským 2,20 – B21).

JAK POSTUPOVAT, ABY VÁM SLUŽBA NEZNIČILA MANŽELSTVÍ

Zachovejte si realistický pohled na věc.

Jsem:

- obyčejný člověk (Jan 6,1-13),
- schopný člověk (Filipským 4,13),
- člověk zakotvený v Bohu (Jeremjáš 17,5-8).

Pokládejte si správné otázky:

- Víím, kdy říci „ano“?
- Víím, kdy říci „ne“?
- Čí hlas poslouchám – Boží či lidský?
- Dokážu v práci i v soukromém životě přijímat kritiku?

Ověřte si, jaký je cíl vašeho života:

- Komu se snažím zalíbit?
- „Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili“ (2. Korintským 5,9 – ČEP).

Očekávejte, že ve službě budete zažívat náročné situace:

- Dívejte se na věci z perspektivy Království.
- „Vy jste proti mně sice zamýšleli zlo, Bůh to však zamýšlel k dobru, aby vykonal to, co je dnes, aby zachoval při životě početný lid“ (Genesis 50,20).

Wayde I. Goodall, Winston-Salem, Severní Karolína



EMOCIONÁLNĚ ZDRAVÝ PASTOR

JAK ZVÍTĚZIT NAD STRACHEM V ŽIVOTĚ I SLUŽBĚ

Martin Moldan

Rozeznávat své emoce

V posledních letech se věnuje velká pozornost tzv. emoční inteligenci (EQ). Podle teoretiků EQ platí, že zralý člověk dokáže rozumět svým vlastním emocím a je schopen se vcítit i do emocí druhých lidí. Umí rovněž vlastní emoce ovládat. To vše je nutným předpokladem jak pro vytváření úspěšných mezilidských vztahů, tak pro vedení druhých lidí. Proto personalisté různých firem kromě odborných kompetencí posuzují u uchazečů na vedoucí pozice i jejich EQ.

Rovněž Bible věnuje emocím překvapivě mnoho prostoru. Například Juda píše, že na se konci časů v církvi objeví lidé, kteří budou jednat na základě *nízkých žádostí* (ČSP: „duševní“, ČEP: „pudoví“). Jsou definováni jako *lidé bez Ducha* a výsledkem jejich jednání je *rozdělení* (Ju 1,19 ČSP). Zcela zřejmě jde o lidi pocitové, náladové, podléhající momentálním choutkám. Duchovní člověk má na rozdíl od nich své emoce pod kontrolou¹.

Jednou z emocí, kterou je potřeba se naučit ovládat, je strach. Dříve, než si ukážeme, kde se strach vzal, jaké má důsledky a jak jej překonávat, podíváme se podrobně na příběh muže, jehož život i služba byly ovládnány strachem do té míry, že jej Bůh nakonec musel odvolat.

Saul – král, který reagoval na základě strachu

Saul byl rozporuplnou postavou. Na jednu stranu měl vynikající předpoklady stát se úspěšným králem, neboť byl dobrým bojovníkem, který dokázal sjednotit izraelské kmeny v boji proti nepříteli, na druhou stranu měl charakterové slabosti, které se v průběhu let ukázaly jako osudové.

První informace ohledně Saulovy povahy nalezneme již v okamžiku jeho povolání, kdy k němu mluvil prorok Samuel². Považuje se za malého a nepatrného, nevidí žádný důvod, proč právě on by měl být králem. Na tom ještě nemusí být nic špatného, někteří jiní reagovali podobně – například soudce Gedeón nebo prorok Jeremjáš.

Oba však nakonec přijali Boží povolání a obstáli v něm. V Saulově příběhu vidíme, že tato počáteční nejistota a z ní později pramenící strach jej provázely po celý jeho život, král v tomto ohledu ustavičně selhával. Autor knih Samuelových jistě ne náhodou tyto rané okamžiky Saulova váhání neopomněl zdůraznit³.

Výčet Saulových osobních i státnických chyb je tak rozsáhlý, že čtenáře Bible napadne, zda vůbec nebyl omyl, když jej Samuel povolal za krále. Zde je třeba říci, že mladý král měl veškeré předpoklady k úspěšné vládě: o hlavu převyšoval ostatní, což mu samo o sobě dávalo jistý respekt. Dále to byly přirozené schopnosti i Boží pomazání, které ukázaly, že šlo v jeho případě o správnou volbu⁴.

V druhém roce jeho kralování přichází první velká osudová zkouška: Izrael byl obklíčen Pelištejci, schylovalo se k bitvě. Čekalo se pouze na příchod proroka Samuele, který měl vojenské tažení zahájit slavnostní obětí Hospodinu. Situace byla tehdy opravdu dramatická – útlak Pelištejců způsobil, že lidé utíkali do hor, bojovníci začínali propadat panice. Bylo zapotřebí okamžitě zahájit bitvu, ale prorok stále nikde. Saul vzal situaci do svých rukou a na nátlak lidu se rozhodl obětovat sám. Samuel, který dorazil jen s malým zpožděním, toho selhání hodnotil jako prohřešek proti samotnému Hospodinu. Jednalo se tenkrát o nelehkou situaci, ale jako král nesměl ustoupit lidem, měl čekat, až prorok (který reprezentoval Hospodina) přijde a uskuteční požadovanou oběť.

Druhou osudovou chybou, která jej v důsledku stála království, bylo selhání v bitvě proti Amálekov⁵. Jak bylo obvyklé, i zde Saul exceloval coby skvělý válečník, ale jako Boží služebník zcela selhal. Božím příkazem bylo zcela vyhladit Amáleka, a to včetně jeho majetku. Saul opět podlehl hlasu lidu a zachoval stáda i samotného amáleckého krále. Odůvodněním bylo, že zachované cennosti použije k oběti Hospodinu. Sám si nebyl ochoten přiznat chybu, Božím slovům dával vlastní výklad. Samuel jeho jednání nazval svéhlavostí a vzpourou. V kořenech jeho jednání byl strach spojený s touhou líbit se lidem více, než nalézt zalíbení u Boha.

Od této chvíle to s králem šlo z kopce; za nového krále byl pomazán

1 Např. Ga 5,23
2 IS 9,21

3 IS 10,16.22-23.27
4 IS 11,6.11
5 IS 15

David, který se krátce nato dostal do Saulovy blízkosti. Stárnoucí Saul žárlil na Davidovy úspěchy, cítil se ohrožen a usiloval o Davidovu likvidaci. Jeho jednání začalo být zcela ovládané strachem o sebe sama. Duch strachu se zřetelně projevil ve chvíli, kdy izraelské vojsko stálo proti Pelištejcům vedeným Goliášem⁶. Strach krále, jehož opustil Bůh, ovládl celý národ, armáda stála paralyzována před vysmívajícím se Goliášem. Jak tragický obraz Božího lidu!

Saulův konec není třeba detailně popisovat. Intriky na jeho dvoře, skryté a později otevřené pronásledování Davida. To, co je pro nás poučné, je zjištění, jak se jeho strach přenáší na jeho okolí. Dokonce jeho nejbližší se bojí, a v důsledku strachu neříkají králi pravdu⁷. Takový vliv má strach vedoucího – přenáší se na lidi okolo a vytváří „kulturu založenou na strachu“. Jde o jev charakteristický pro totalitní systémy, ale často i pro firmy vedené vnitřně nejistým, agresivním vedoucím. Výjimkou nejsou ani takové církve a sbory, pokud v srdcích vedoucích vládne strach. Kultura strachu představuje prostředí nesvobody, pomluv, závisti, bojů o moc a intrikaření. Je tragédie, pokud strach ovládá prostředí Božího lidu.

Strach jako následek hříchu

Na strach můžeme nahlížet jako na následek hříchu⁸. Slovo „bál jsem se“ následuje bezprostředně po pádu do hříchu a je spojeno s útekem od Hospodina. Spojení strachu a hříchu nacházíme v nejrůznějších souvislostech⁹. Život s Bohem vyžaduje odvahu – a sám o sobě je i zdrojem odvahy.

Strach jako přirozená reakce

Strach je současně jednou ze základních lidských emocí. Jeho úkolem je zajistit přežití: jsme-li vystaveni nebezpečí, mozek spustí známou stresovou reakci „bojůj nebo uteč“.

Kdyby lidé neměli zdravý respekt a strach, například provoz na silnicích by se stal šíleným dobrodružstvím se spoustou lidských obětí (žel tomu tak někdy bývá). Pro bezpečný život potřebujeme jistou dávku strachu, opatrnosti a respektu. Mezi přirozené strachy patří například strach ze tmy, strach z bouřky, z nebezpečných zvířat nebo strach z výšek. Definice odvahy nespočívá v absenci strachu, ale spíše ve schopnosti strach překonávat. Nepřítomnost strachu může indikovat spíše poruchu osobnosti, než odvahu.

Se strachem v nevyzpytatější chvíli svého života zápasil i Pán Ježíš¹⁰. Byly situace, kdy se strachem zápasili apoštolové, bázlivou povahou byl znám Timoteus¹¹. Hrdinové Bible byli lidé z masa a kostí, kteří tím, že se spolehli na Boha, dokázali strach přemoci.

Strach je rovněž selektivní záležitostí – něčeho se bojíme a v jiných oblastech zase projevíme neobvyklou odvahu. Nedávno měl v českých kinech premiéru film Jana Svěráka „Po strništi bos“. Svěrákovy filmy se mi líbí zejména nejednoznačným líčením charakterů hlavních postav: v něčem jsou hrdiny a jinde zase zbabělci. Otec malého Edy Součka (Ondřej Vetchý) projevilo odvahu tím, že odmítl v práci „hajlovat“, čímž přišel o zaměstnání i služební byt (děj se odehrává na konci 2. světové války). Podporoval také odboj, doma měl ukrytou vysílačku.

Na druhou stranu se nedokázal vzepřít despotickému otci, a to ani ve chvíli, kdy se dostal do konfliktu s jeho manželkou nebo kdy mu

bránil jít na pohřeb vlastního bratra.

I my jsme často stateční i bázliví současně – záleží na tom, o jakou záležitost se jedná. Předmětem emoční inteligence je umět pojmenovat vlastní strachy a následně s nimi pracovat. Jakmile strach rozeznáme a pojmenujeme, můžeme jej přijmout jako výzvu.

Bázeň a strach

Pro úplnost je třeba zdůraznit, že je rozdíl v pojmech „bázeň“ a „strach“. Před Bohem máme mít bázeň, strach není na místě. Autorita (božská i lidská) vzbuzuje bázeň a respekt, kdežto strach je emoční reakce, kterou je třeba ovládnout.

Nebezpečí strachu

Čas od času se každý z nás dostane do situace, kdy zápasíme se strachem. Může jít o nepříznivou zprávu od lékaře, strach z nových situací a rolí (například vysoké požadavky v zaměstnání), strach rodičů o děti. Jak již bylo uvedeno, strach je přirozenou reakcí na nebezpečí, skutečné i domnělé. Naším úkolem je ovšem strach zpracovat a nedovolit, aby nás dlouhodobě ovládal.

Je známo, že když chce někdo ovládnout druhého člověka, činí tak často prostřednictvím toho, čeho se dotyčný bojí. Lidský strach využívali od nepaměti manipulátoři všeho druhu. Jinou dobrou ukázkou je příklad ze zvířecí říše: říká se, že tygr lovící mnohem rychlejší antilopu vydává zvuk na hranici slyšitelnosti. V důsledku tohoto infrazvuku se rozechvějí u loveného zvířete nadledvinky, které začnou produkovat nadměrné množství adrenalinu. Antilopa je pak vyděšená k smrti. Tygr tedy neuloví nejslabší nebo nejpomalší antilopu, ale tu, která se nejvíce bojí.

Pastor ovládaný strachem

Problém nastává, když je vedoucí (například pastor) ovládan strachem. Jsou různé druhy strachu: například známý pastor David Wilkerson byl znám tím, že měl strach z létání. Horší je, pokud se strach přímo dotýká naší služby. Může jít například o strach z neúspěchu: co když mi neporoste sbor, co když lidé odejdou, co když se objeví někdo lepší, než jsem já a ohrozí mou pozici, co když ...? Člověk ve vedoucí pozici si nemusí tento druh emoce v první chvíli uvědomit. Pokud se však strach stane dlouhodobým, zcela určitě ovlivní chování, dá mu nesprávnou motivaci. Nejčastějšími projevy skrytého strachu je autoritářství, manipulace, snaha za každou cenu kontrolovat druhé, tendence vytěsnit ze svého okolí lidi, kteří mají odlišný názor. Vedoucí, který se nevypořádal se strachem, se možná bude bát změn – bude sázet na „staré a osvědčené“, a to i v případech, kdy to již dávno nebude fungovat. Chyby pak bude hledat na nesprávných místech.

„Krásnou“ ilustrací strachu je podobenství o hřivnách¹²: služebník s jedinou hřivnou neudělal nic, protože se bál. Bál se svého pána, kterého považoval za tvrdého a nespravedlivého. Strach zkruskuje to, jak vnímáme druhé – včetně samého Boha.

Jak porazit strach

Bible nám ukazuje, že nad strachem lze zvítězit. Ukazuje nám také, jak kýženého vítězství dosáhnout: cesta nevede skrze pomyslných „deset bodů, jak nad strachem zvítězit“.

6 1S 17,11
7 1S 19,17.20.28;
8 Gn 3,10
9 Iz 57,11; Přisl 22,13
10 Mk 14,33
11 2Tm 1,7-8

12 Mt 25,14-30

Spíše jde o jednotlivé principy rozestet v příbězích Božích mužů a žen, ve vyučováním apoštolů i Pána Ježíše.

První, co musíme vědět, je to, že Saulův strach nekotvil v psychologických příčinách. Nenalezli bychom na něj diagnózu v lékařských knihách, a pokud ano, šlo by o diagnózu povrchní a v důsledku nepravdivou. Saulův strach měl své kořeny v neposlušnosti Bohu. Šlo o muže, který upřednostnil vlastní rozum, pověst a pohodlí před důslednou poslušností Božímu slovu. Procházel situacemi a pokoušeními, které by našly paralely v mnohém z toho, čím procházíme my. Dokonce se snadno můžeme ocitnout v pokušení tohoto muže litovat – „život před něj postavil příliš velké pokušení, a konečně šlo o to ukázat národu, jak špatnou volbou bylo, když si vyžádal krále“. Avšak to je nesprávný myšlenkový postup: Bůh si povolává muže i ženy i s jejich chybami, úspěch je podmíněn vírou a poslušností. Porazit strach dokázal Gedeón, ale nedokázala to generace Izraelitů, která vyšla z Egypta a zalekla se obrů v Zaslíbené zemi. V jistém smyslu porazila strach chudá vdova, která obětovala poslední dva groše,¹³ ale neporazil jej bohatý sedlák, který, aby si zabezpečil život, nastavěl velké stodoly¹⁴. Oba příběhy hovoří o postoji k budoucnosti: vdova položila svou budoucnost do Božích rukou, sedlák sázel na vlastní zásoby. Abychom zvládli strach, potřebujeme víru spojenou s poslušností.

Podnětnou radou je i Janovo slovo o lásce¹⁵. „*Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.*“ Je zřejmé, že jde o poznání Boží lásky. Člověk, který zná svého Pána, dokáže strach překonávat. To nás zpětně vede ke služebníkovvi, který zakopal svou hřivnu – protože neznal skutečný charakter svého pána, jednal ve strachu a tím pokazil i svůj vlastní charakter. Očekávalo se od něj málo, ale nebyl schopen udělat ani to.

13 L 21,2
14 L 12,18
15 1J 4,18

Zralost člověka spočívá v tom, že dokáže nezdravý strach (z lidí i situací) transformovat do zdravé bázně. Namísto toho, abychom se *báli* (projev nedůvěry v Boha) se cítíme *zavázáni* (Boží vůlí, zodpovědností, v níž stojíme, nebo situací, které čelíme), rozhodnout se správně. Pán Ježíš v getsemanské zahradě rozuměl závažnosti celé situace, a proto dokázal říci „Ano, Otče“. Porazil strach a zachránil celý svět.

Věřím tomu, že křesťanský vedoucí, který nebude sám ovládán strachem, vytvoří ve svém prostředí (sboru) jedinečnou kulturu, a to tak, že bude:

- lidem sloužit, ne je ovládat.
- lidem více důvěřovat, ne je ustavičně kontrolovat.
- více povzbuzovat než napomínat.
- v lidech vidět víc jejich potenciál než jejich nezralost.
- mít radost z jejich úspěchů, nebude svázán strachem z toho, že jej přerostou.
- vytvářet kulturu, kde se jedná přímo, nikoli skrze zákulisní intriky a postranní řeči.
- schopen lidi zdravě motivovat, ale ne se snažit je za každou cenu udržet.
- schopen slyšet a vnímat i odlišné názory.
- schopen přijmout i kritiku.
- schopen pracovat i s lidmi, kteří jsou lepší, než on sám.

„*Odvaha je strach, který se modlí.*“
(Paul Coelho, brazilský textař a spisovatel)

Martin Moldan, MBA,
je biskup Apoštolské církve a pastor sboru v Kolíně.



Konference pro ženy

Pořádá Apoštolská církev



momenty ♥

Hotel KAM Malenovice

6.10.- 7.10. 2017

Součástí programu:

Chvalozpěvy, prorocké uctívání, modlitby,
semináře, večer při svíčkách, překvapení...

Více informací na webu:
www.evanet.estranky.cz

church life

CHURCH LIFE MODEL - FUNKCE KÁZÁNÍ

Jason Morrison

Tradičně se na kázání nahlíželo jako na jednu z nejsilnějších stránek letničního hnutí. I přesto, že letniční kazatelé nebyli vždy ti nejlépe vzdělaní, v jejich kázání existovalo několik aspektů, díky kterým tyto církve vynikaly. Otázky, které stojí před současným letničním světem, jsou následující: Jaké hodnoty pomáhaly prvním letničním kazatelům umocňovat jejich kázání? A jak my můžeme tyto hodnoty zapracovat do nových metod, které budou zmocňovat i naše současná kázání?

Kdybychom porovnávali kázání s tělesnými systémy (tj. skupinami navzájem spolupracujících orgánů v našem těle), mohli bychom říci, že kázání je něco jako oběhová soustava. Kázání a vyučování jsou způsoby, jak církev doručuje pokrm Božího slova do každé buňky v těle Kristově. Naplňuje tím jak potřeby jednotlivce, tak potřeby celého těla. Církev zároveň prostřednictvím kázání a vyučování komunikuje Boží vizi, která jí pomáhá pozvednout se na novou úroveň.

Kázání je jen jednou ze tří tělesných funkcí, které utvářejí obecnou duchovní atmosféru v místní církvi. „Tři životně důležité funkce kvadrantu duchovního života jsou *(osobní) duchovní život, kázání/ vyučování a uctívání*.“¹ Moudrý pastor ví, že kromě rozvoje duchovního života v místním sboru prostřednictvím propojování lidí s Bohem, je také třeba rozvíjet další kvadranty služby, jako jsou budování duchovního společenství, učenictví, misie a evangelizace a vůdcovství. V tomto článku se však podíváme pouze na to, jak se kázání podílí na duchovní atmosféře církve.

Naléhavá potřeba kázat

Kde není duchovní růst jednotlivců, tam není ani duchovní růst církve. Je to problém, pokud ani jednotlivci, ani místní církve jako celek nedostávají výživu pro své životy a pokud lidem chybí nasměrování v jejich vlastních životech či službě. Kázání by mělo každého motivovat k nepřetržitému růstu. Dobré kázání vyzývá posluchače: „Musíš růst!“

Když se podíváme do knihy Skutků, tehdejší církve si tento problém uvědomovala. Ve Skutcích v šesté kapitole dvanáct apoštolů rozpoznalo, že církve trpí, protože se zaměřuje na administrativní službu na úkor modliteb a kázání. Administrativní služba byla důležitá. Diakoni volení do této služby museli být jak kompetentní, tak i plní Ducha a víry. Apoštolové však rozeznali, že církve by strádala, pokud by oni neplnili své role Božích vyslanců naplněných Duchem svatým.

Mnoho pastorů v dnešní době čelí podobnému problému jako apoštolové. Byli povoláni být prorockým hlasem ve svých společen-

stvích. Avšak neumějí či dokonce nechtějí uvolňovat druhé k tomu, aby rozvíjeli další potřebné služby v církvi, a tak tyto církve začaly strádat. V důsledku pak takoví pastoři nejsou schopni trávit čas v Boží přítomnosti a naslouchat Božímu hlasu. Možná jim chybí motivace k rozvoji jejich komunikačních dovedností nebo možná nemají čas připravovat si kázání takovým způsobem, aby jim lidé rozuměli. Toto vede k tomu, že jejich lidé přestanou růst a hlas Ducha se začne z bohoslužeb vytrácet.

Definice letničního kázání a jeho aspekty

Letniční kázání odhaluje Boha a Boží pravdu v Písmu. Umožňuje Bohu mluvit s církví přímo. Sytí církve a poskytuje jí směr. To znamená, že kázání se netýká pouze osoby kazatele. Zahrnuje Boží poselství, zprostředkovatele (kazatele) a posluchače.

Poselství

Kazatel musí naslouchat Bohu. O dřívějších letničních kazatelích se vědělo, že trávili hodiny v modlitbách až do okamžiku, kdy uslyšeli Boží hlas. Byli známí jako „lidé Slova“ kvůli důrazu, který kladli na Písmo. Jeden americký pastor mi vyprávěl, jak před několika lety pravidelně zval jiné letniční kazatele, aby v jeho sboru po dobu jednoho týdne každý večer kázali na tzv. „bohoslužbách probuzení“. Měl připravený pokoj pro hosty, kde tito kazatelé mohli přebývat. Často slyšel, jak z tohoto pokoje vychází pláč a volání k Bohu. Někdy celou noc, někdy dokonce celé dny do té doby, než hosté obdrželi poselství pro město, kde se sbor nacházel. Kazatel musí mít svěží a aktivní duchovní život, pokud chce pravidelně vést a obcerstvit lidi ve svém sboru.

Zprostředkovatel

Moudrý kazatel pracuje na tom, aby rozvíjel své komunikační dovednosti. Elitní atleti trénují a cvičí na olympiádu, aby tam obstáli. Pouze talent nestačí. Dokonce i přirozeně charismatictí řečníci musí trénovat, aby se mohli stát elitními zprostředkovateli Božího poselství.

Politici a obchodníci si nechávají dělat mnohé průzkumy a procvičují si svou řeč, aby získali více hlasů nebo prodali více produktů. Je-li svět tak vyspělý ve sdělování svých poselství, čím více jsou Boží služebníci voláni k tomu, aby byli věrní a moudří v předávání Božího poselství a aby je komunikovali zajímavě, srozumitelně a přijatelně?

Posluchači

Cílem kázání je proměna posluchačů. Když lidé odcházejí ze sboru s tím, že si z kázání nic neodnesli, jsou vlastně zklamáni, že k nim Bůh nemluví. Přítomnost Krista, živého Slova, v našem kázání je důležitější než používané metody nebo chytré myšlenky.

„Začíná to tak vznešeně - Bůh nám dá prorocké slovo, které je svěží, čerstvé, ostré a přesvědčivé. To, že dal prorocké slovo, je jeho volba pro určitý den a čas, která pomáhá a napravuje lidi.

¹ LEE, Wayne, a Sherry. LEE. *The Church life model: a biblical pattern for the spirit-filled church*. Lake Mary, Fla.: Creation House, c2011. ISBN 978-1-61638-602-3.

Ale pro kazatele se to může stát drogou. Jednorázové pomazání k tomu, aby povzbudil Boží lid k pravdě, může vytvořit vnější i vnitřní tlak, aby to udělal opět. Řečník tedy začne hledat další podněty ke kázání a postupně přesouvá pozornost z Ježíše ke komplikovaným myšlenkám a hlubokým výzvám. Zamiluje se do skvělých nápadů a úžasných výzev a nevyhnutelně ztrácí lásku k Ježíši. V Bohu však existuje krásná jednoduchost. Tajemství nemusí být komplikované. Naše vysvětlení je člověk, nikoliv poučka. Když se setkáme s Ježíšem, je to odpověď pro naši mysl i naše srdce. Když on promluví, něco uvnitř nás se zapaluje. Možná jsme, možná nejsme schopni to vysvětlit, ale v jeho blízkosti naše duše odpočívají. Výzva není standardním prostředkem krmení stáda, kultivování přítomnosti Ježíše ano. Ježíšova přítomnost - jeho jednoduchá, požehnaná, bezkonkurenční a nesrovnatelná přítomnost - to je to, co nás buduje.⁴²

Kazatel může být efektivnější, pokud si uvědomí, že posluchače tvoří minimálně tři skupiny lidí. Přibližně třicet až čtyřicet procent posluchačů na dané bohoslužbě tvoří jádro daného sboru. Jsou to lidé stabilní ve své víře a oddaní svému poslání v církvi. Další čtyřicet až padesát procent jsou pravidelní návštěvníci. Většinou jsou věřící. Věrně docházejí na dvě až tři bohoslužby v měsíci, ale pravděpodobně se aktivně nepodílejí na poslání církve. A nakonec mezi posluchači najdeme ještě pět až deset procent jednorázových hostů či přátel lidí ze sboru. Mnozí z nich ještě nevydali život Ježíši. Někteří toho o Bohu vědí jen málo, někteří nic.

Dobré kázání se skládá z několika vrstev a respektuje tyto tři skupiny. Každé z nich by měla být položena výzva. Oddaní věřící jsou vyzýváni jít hlouběji. Pravidelní věřící návštěvníci jsou povolováni do misie. A ti, kteří hledají, jsou vyzýváni uvěřit. Cílem je, aby se všichni setkali s Ježíšovou přítomností a mocí takovým způsobem, kterému rozumí a na který mohou reagovat.

Hodnoty letničního kázání

Historici zaznamenali, že dřívější letniční kázání měla svá specifika. Většinou se skládala z výkladu biblické pasáže, z následného svědectví o Boží aktivní moci, a nakonec z výzvy pro posluchače, aby uvěřili tomu, co právě slyšeli a prakticky to aplikovali. Tehdejší kázání tedy splňovala misijní funkci. Jejich hodnota spočívala ve zdůrazňování Boží přítomnosti a moci.

Jednou z obtíží pro kazatele je neustále kázat misijní poselství z Bible. Henri Nouwen zaznamenal, že křesťanští vedoucí čelí stejným pokušením, jakým čelil Ježíš na začátku své služby, když byl poslán na poušť. Píše: „Existují tři pokušení, kterým musíme čelit znovu a znovu: pokušení být relevantní, pokušení být slavný a pokušení být mocný ... odvádí nás to od našeho poslání, zvěstovat Krista tomuto světu.“⁴³ Mocné kázání vždy klade důraz na Boha a jeho agendu. Takto nastavené hodnoty pomáhaly raným letničním kazatelům mluvit o misi. Zaměřili se na jednoduché biblické pravdy a na momentální Boží aktivitu. Potom už prostě jen věřili, že Bůh bude jednat, až oni povedou lidi do Boží přítomnosti.

Původní letniční kázání se vyznačovalo také naléhavostí a očekáváním. Často vybízelo lidi k tomu, aby prověřili svá srdce, jestli „hoří“. Kazatelé mluvili přímo s jednotlivci v publiku a ptali se jich, jestli s nimi právě v ten okamžik Bůh jedná.

Dělali to, protože plně očekávali, že Duch svatý bude měnit životy lidí během jejich kázání. Také očekávali, že se Kristus může kdykoliv vrátit a že toto může být poslední šance, aby lidé v publiku reagovali.

Dnešní kazatelé se mohou zamyslet nad tím, jestli jejich poselství je skutečně naléhavé. Můžeme si klást například tyto otázky: Mluví Bůh skrze mé poselství? Co chce Bůh skrze má slova dělat? Je to, co sdílím, opravdu prorocké slovo pro církve? Pokud ano, jakou reakci mám očekávat?

Dřívější letniční kazatelé silně zdůrazňovali proměnu skrze víru. Aktivně vyzývali posluchače ve svých poselstvích, aby věřili, reagovali na volání Ducha a aby se krok po kroku proměňovali.

Občas můžeme čelit problému, že se v kázání spíše soustředíme na *ortodoxii* (doktrínu) než na *ortopraxi* (poslání). Máme tendenci se více soustředit na to, aby všichni říkali správné věci než na to, abychom je přiměli k uplatňování jejich víry v praxi. Vést lidi k hlubšímu porozumění je dobré. Potřebujeme učednictví i vyučování. To musí probíhat v menších skupinách, kde mezi sebou lidi budují vztahy. Nicméně mocné kázání buduje v lidech víru a vyzývá lidi, aby se odvážili aplikovat evangelium do svých vlastních situací.

Někteří si také všimli, že v raných letničních kruzích byl typický důraz na úzký okruh témat jak v kázání, tak v uctívání. To znamená, že lidé zpívali písně na dané téma, poslouchali kázání na stejné téma a poté trávili hodiny na modlitbách s lidmi, kteří přišli na výzvu dopředu. A i když to nemusí být pro církve úplně zdravé zaměřit se jen na pár témat, o kterých se mluví stále dokola, myšlenka sjednotit naše modlitby, uctívání a kázání je dobrá.

Pokud má kazatel slovo připravené jeden či dva týdny dopředu, může rozpracovat modlitební plán pro své vedoucí a svůj modlitební tým. Ti se pak můžou modlit za to, co dal Bůh kazateli na srdce. Mohou přitom uplatňovat své duchovní dary a přimlouvat se za lidi, kteří na kázání přijdou. Někteří možná dokonce přijmou pro rocká slova nebo obrazy během toho, co se modlí za pasáže z Písma, o kterých bude kazatel mluvit. Chválící tým může také vybrat písně a připravit podněty, které pomohou zaměřit čas chval na Boží věci. Toto vše může uvolnit větší moc během bohoslužby a vést lidi do Boží přítomnosti.

Jason Morrison, M.A.C.L. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Missions v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými pracovníky na Božím díle (*nejen*) v Čechách.



² BROGDEN, Dick. *Live Dead Joy: 365 Days of Living and Dying with Jesus*. 1. Springfield, MO: Salubris Resources, 2014. ISBN 978-1-68067-165-0.

³ NOUWEN, Henri J. M. *The selfless way of Christ: downward mobility and the spiritual life*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 2007. Str. 48. ISBN 157075702X.

POTŘEBUJEME ZDRAVÉ SBORY A ZDRAVÉ UČEDNÍKY

LeRoy R. Bartel

Každý křesťan chce být součástí zdravého a efektivního sboru. Zdravé sbory rostou. Jejich růst nebývá výsledkem dobrého plánování nebo skvělých programů na podporu církevního růstu. Je přirozeným důsledkem dynamického života Kristova těla, iniciovaného Bohem a pečlivě stráženo vedením místní církve.

Sbory by neměly svou službu stavět na domněnkách a předtuchách. Neměly by propadat bezbřehé touze po novotách a inovacích. Místní církve nesmí přicházet s vlastním, originálním pojetím služby, které nevychází z jasného učení Písma. Veškerá služba, programy a strategie místních církví musí vždy povstávat z Božích záměrů pro církve definovaných v jeho Slovu.

Jaká je definice zdravého sboru? Je to sbor, který vyváženým způsobem naplňuje všechny cíle, které stanoví Bible.

Zdravé sbory rostou a množí se. Zdravé sbory produkují zdravé křesťany.

Zdravé sbory usilovně pracují na tom, aby křesťanům pomohly stát se učedníky a naplňují všechny cíle definované v Božím slově (Efezským 4,14-16; Koloským 1,10-12).

Co tedy patří k zmíněným biblickým záměrům zdravé církve?

1. Společenství – zapojení

Základem řeckého slova *koinonia*, překládaného v našich Bibliích jako „společenství“, je slovo „účast“ nebo „zapojení“. Vyjadřuje blízké vztahy vzájemné provázanosti, plynoucí ze členství v Duchem naplněném Kristově těle, církvi.

Skutky 2,42-46 úžasným způsobem popisují, co toto společenství, uvedené do pohybu Duchem svatým, znamenalo pro ranou církev. Ve společenství církve se lidé učili křesťanskému životnímu stylu. Jeho dynamika utvářela atmosféru prostřednictvím Večeře Páně, společných jídel a modlitebních setkání. Potlačovala sobectví a podporovala u členů církve štědrost a vzájemnou lásku. Pro první křesťany nebylo společenství omezeno na jediný den v týdnu, ale charakterizovalo samu podstatu jejich vzájemných vztahů. Společenství obohacovalo jejich uctívání a přitahovalo do církve nevěřící a nezasvěcené lidi, kteří díky němu přicházeli ke Kristu (Jan 13,34-35).

Společenství první církve nebylo bezbřezě tolerantní a nezavíralo oči před problémy a hříchy lidí. 1. Janův 1,6-7 jasně ukazuje, že církve charakterizovala silná láska, pravda a praktické učednictví. Lidé byli vedeni k vzájemnému odpouštění a usmířování, kdykoli to bylo potřeba a k zájmu jedněch o druhé. Žádné společenství lidí se neobejde bez problémů. Společenství církve nevzniká náhodou ani souhrou dobrých okolností. Jeho budování vyžaduje tvrdou práci a úsilí (Efezským 4,3).

Církve od počátku charakterizovalo blízké společenství jejich členů. Cílem místního sboru je, aby se nespasení lidé stávali prostřednictvím nového narození členy Boží rodiny a ti, kdo již Krista poznali, aby pevně zakotvovali v Boží rodině a duchovně rostli.

2. Učednictví – zralost

Nestačí, aby lidé poznali Krista jako svého osobního Spasitele. Ježíš volá lidi k učednictví (Lukáš 9,23-24).

Církve musí dělat vše, co je v jejich silách, aby nově obráceným křesťanům pomohla vypěstovat si životní návyky, které jim budou nápomocny v duchovním růstu a vítězném křesťanském životě (čtení a studium Bible, pravidelná návštěva shromáždění církve, modlitební život, správa finančních prostředků, atd.).

Potřebují si osvojit efektivní znalost Bible a nejdůležitějších pilířů křesťanského učení.

Každý věřící potřebuje být zapojený do systematického studia Písma ve společenství přátel, které nabízí formát domácích skupinek či nedělní školy. Především si křesťané potřebují osvojit znalost toho nejdůležitějšího – poznání Boha – a musí v něm neustále růst (Filipským 3,7-11; Koloským 1,9-11).

Současné místní církve by měly v oblasti učednictví projevat stejný zápal a horlivost jako první církve (Matouš 28,18-20). Raná církve vyučovala křesťany se stejným zápallem, s jakým kázala evangelium. Tehdejší křesťané lidem nedovolovali, aby se po několika týdnech z církve jen tak vytrahovali. Byli jim nablízku a pomáhali jim v jejich duchovním rozvoji. Učednictví nepředstavovalo jen volitelnou nástavbu ke spasení. Kdyby někdo začal mluvit o obrácení bez následného učednictví, vůbec by mu nerozuměli a připadalo by jim, že mluví z cesty. Do učednictví byli zapojeni lidé všeho věku, všech sociálních i národnostních skupin a ve všech různých fázích duchovního růstu (2. Timoteovi 3,14-16). Požadavek učednictví platil úplně pro každého, až „*dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělém muži, v míru postavy Kristovy plnosti*“ (Efezským 4,13).

3. Služba – práce

Ježíš své učedníky vyučoval důležitosti věrné a oddané služby Bohu a jeho Království. Když mezi sebou začali soutěžit a soupeřit, napomenul je a dal jasně najevo, že v jeho Království se význam lidí neposuzuje na základě jejich postavení, ale podle ochoty sloužit (Matouš 20,20-28). Novozákonní výraz „služba“ se nevztahuje až tolik k veřejnému vystupování v církvi. Toto slovo vyjadřuje pokorné posluhování, například pomoc při stolech. Ježíš krátce před svou smrtí význam slova „služba“ demonstroval tím, že svým učedníkům umyl nohy. Poté, co jim pokorně posloužil, prohlásil: „*Jestliže tedy já, Pán a Učitel, jsem vám umyl nohy, i vy si máte navzájem umývat nohy*“ (Jan 13,14).

Proces učednictví není završen, nejsou-li lidé zapojeni ve službě.

Nová smlouva jasně vyučuje, že každému věřícímu byly dány jedinečné dary a schopnosti (Matouš 25,14-30; Římanům 12,6; 1. Korintským 12,4-7; 1. Petrův 4,10). Podle Efezským 4,11-16 je klíčovou zodpovědností vedoucích církve pomáhat věřícím objevovat a rozpoznávat jejich Bohem dané schopnosti a obdarování a následně jim pomáhat s jejich rozvojem a využitím ve službě. Církve zodpovídá za to, aby lidem v této oblasti asistovala a pomáhala jim rozpoznat jejich dary, cvičila je a povolávala do vhodných pozic služby, kde mohou své obdarování uplatnit. Každý věřící má ale na druhou stranu osobní zodpovědnost za to, aby své dary rozvíjel a používal k užtku ostatních a dobru celé církve (Římanům 12,6-8; 1. Korintským 12,7 a 14-27; 1. Petrův 4,10-11). Když se to děje, má z toho užitek celá církev. Posiluje to její jednotu a vede k pozhnání a růstu – církev se krok za krokem přibližuje plánu, který pro ni Bůh od počátku měl (Efezským 4,12-16).

4. Evangelizace - poslání

Letniční církev vždy považovala evangelizaci za základní poslání církve. Skutečně se od ní odvíjí vše ostatní. Duchem pokřtění křesťané na sebe vždy nahlíželi jako na kazatele. Zdá se, že Duch svatý se v životě věřících projevuje především výrazným zápallem pro evangelizaci.

Evangelizační poslání církve je přímou reakcí na Velké pověření, které nám Ježíš svěřil (Matouš 28,18-20; Marek 16,15-20; Lukáš 24,46-49; Jan 20,21-22). Evangelizace je podstatou evangelia – nádherného příběhu o Ježíši a jeho životě, smrti, pohřbu, vzkříšení a nanebevzetí, kde přebývá po Otcově pravici. Evangelium je příběhem o Kristu, který „přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno“ (Lukáš 19,10).

Zmocnění Ducha svatého je především zmocněním k účinnému svědectví (Skutky 1,4-8). Novozákonní kniha Skutků je úchvatným a napínavým záznamem o tom, jak první církev kázala evangelium v moci Ducha svatého. Letniční zkušenost je základní esencí efektivní evangelizace i v dnešní době, stejně jako v prvním století.

Naléhavost Velkého pověření, podpořená ohněm Letnic, vyústila po celém světě v rozmach misijní práce církve. Letniční církve byly vždy silně misijně orientované. Všichni křesťané bez ohledu na svůj věk či povolání by měli být vedeni k aktivnímu zapojení do misie a evangelizace. Potřebují být povzbuzováni k tomu, aby na modlitbách zvažovali, jakou roli mohou hrát při nesení evangelia až na nejzazší konec země (2. Korintským 5,14-21).

5. Uctívání - vyvyšování

Jednou ze základních činností letničních sborů je duchovní uctívání. Letniční věří tomu, že by měli na základě Jana 4,19-24 uctívat Boha v duchu (vedení a motivování Duchem svatým) a v pravdě (vyvyšovat ho za to, kým je a jak se nám ve svém Slově zjevil). Je to pro ně mnohem důležitější než kde, kdy a jakým tělesným vyjádřením či náboženským rituálem a formulí ho uctívají.

Když se scházíme k uctívání, měl by být v popředí naší pozornosti Kristus – bez ohledu na povahu dané příležitosti. Potřebujeme si být neustále vědomi Boží přítomnosti uprostřed jeho lidu (Matouš 18,20; 1. Korintským 5,4), abychom správně reagovali na přítomnost Ducha svatého během letničního uctívání. Naše setkání by měla zapojovat všechny přítomné, být citlivá vůči nově přichozím, moudře vedená a zachovávat řád, který vyvyšuje Krista (1. Korintským 14).

Hudba a zpěv jsou již od dob Staré smlouvy nádherným vyjádřením uctívání Boha. Také v rané církvi k sobě lidé „mluvili v chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písních, svým srdcem zpívali Pánu a velebili ho“ (Efezským 5,19; Koloským 3,16). Měli bychom následovat jejich příkladu.

Ačkoliv hudba a zpěv patří k uctívání, nesmíme je s uctíváním zaměňovat a považovat je za jeho synonyma. Uctívání může být rozmanité a zahrnuje v sobě i další aspekty – *naše slova promlouvaná k Bohu v modlitbě a chvále*, myšlenky zaměřené na jeho pravdu a charakter, ochotu přinést sami sebe v živou oběť vyjádřenou čistým životem a službou, každodenní následování jeho vůle nebo naši otevřenost přinést Bohu dary s chválou a díkyčiněním. Kež nikdy neomezíme šíři a majestát uctívání jen na jeden z těchto aspektů!

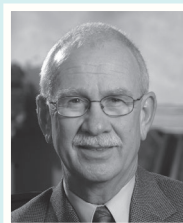
Zásadní oblastí služby místní církve je také *modlitba*. Množství a hloubka modliteb sboru je měřítkem jeho duchovní svěžesti.

Modlitba byla charakteristickým znakem rané církve. Věřící se modlili vždy a za všechno – za výběr vedoucích (Skutky 1,24; 6,6; 13,3), během pronásledování (Skutky 4,24-30; 12,5 a 12) nebo před službou nemocným (Skutky 9,40; 28,8). Modlili se vytrvale. Modlili se každý sám i společně. Jejich vedoucí se oddávali modlitbám (Skutky 6,1-4). Pavel věřil tomu, že když si křesťané nebudou vědět rady, jak se mají modlit, Duch svatý jim přispěchá na pomoc a nadpřirozeně jim s tím pomůže (Římanům 8,26-27). Jestliže chce dnešní církev zasáhnout okolní svět stejně významně, jako se to podařilo rané církvi, musí být pro ni modlitba prioritou.

Formou uctívání je také *správcovství*. To je zároveň naší zodpovědností. Správcovství začíná uvědoměním si, že vše, co máme, náleží Bohu (Žalm 24,1). Na desátky (vracení deseti procent příjmů naší místní církvi) nahlíží jako na přiměřenou odpověď na Boží dobrotu a výraz naší vděčnosti a uctívání (Malachiáš 3,8-10; Přísloví 3,9-10). Správcovství přesahuje rovinu dávání desátek a patří k němu i štedré dávání do sbírek na naplnění speciálních potřeb (1. Korintským 16,1-2; 2. Korintským 8,1-15; 9,6-15; Filipským 4,10-20). Správcovství a štedrost však neplní svůj účel, pokud neslouží k vyvyšování Boha (Koloským 3,17; 1. Korintským 10,31).

Žádný ze záměrů, který Bible před církve stává, není možné opomenout – každý je důležitý. Pokud se místní církvi podaří všechny tyto záměry naplnovat, bude příslušný sbor zdravý a efektivní. Místní církve, která zdůrazňuje jen jeden či dva z výše uvedených aspektů, omezuje rozsah své služby a stává se nefunkční. Stejně platí, že efektivní a zralý křesťan potřebuje mít ve svém životě vyváženým způsobem všechny zmíněné prvky. Špatně fungující křesťan se zaměří jen na několik oblíbených oblastí křesťanského života a všechny ostatní zanedbává. Místní církve je souhrnem jednotlivých křesťanů. Proto potřebujeme zdravé církve, produkující zdravé, efektivní učedníky.

LEROY R. BARTEL, D.Div., je děkanem vysoké školy *College of Bible and Church Ministries*, která je součástí univerzity *Southwestern Assemblies of God University* v texaském Waxahachie.



ODRAZ KRISTOVA VZORU



K nepostradatelným znakům duchovního života pastora i sboru patří zjevný proces připodobňování se Pánu a zrcadlení jeho charakteru.

Almon M. Bartholomew

V první kapitole knihy Genesis čteme, že stromy, tráva a každý tvor pohybující se po nebi, na zemi i v mořích měl vydávat formy života podle svého druhu. Od počátku bylo Božím plánem, aby každá zdravá generace předávala své zdraví generaci, která přijde po ní.

Téma „zdravý pastor – zdravý sbor“ v sobě skrývá stejný princip. Mezi zdravým pastorem a zdravou místní církví skutečně existuje přímá úměra. Jestliže platí onen životně důležitý princip, že „vše se reprodukuje podle svého druhu“, zamysleme se společně nad potenciálem, který to pro současnou i budoucí církev představuje.

Cílem tohoto článku je zaměřit se na jeden konkrétní aspekt tohoto tématu, a sice, že zdravý pastor je člověkem, který se podobá Kristu. Vždyť Ježíš Kristus je naším neomylným vzorem a velkým pastýřem svého ovčince (církve). Proto je důležité, aby se Kristův vzor odrážel v životě pastora, protože ten je vlastně pomocným pastýřem Božího stáda. Pokud v něm lidé budou spatřovat ryzí otisk Kristova vůdcovství, zásadní měrou to ovlivní život jednotlivých členů sboru i celé rodiny místní církve. Pokud však život pastora Kristův vzor odrážet nebude, bude Ježíšův záměr v církvi naplněn jen částečně či dokonce vůbec. K nepostradatelným znakům duchovního života pastora i sboru patří zjevný proces připodobňování se Pánu a zrcadlení jeho charakteru. Tento proces se skládá ze tří částí.

VNITŘNÍ RŮST

Pokud se má člověk vnitřně ztotožnit s principy Kristova života a učení, bude to vyžadovat více než mělkou, povrchní zkušenost. Osvojení a rozvoj těchto principů nepřichází jinak než prostřednictvím důvěrného obcenství s Bohem. Již delší dobu mě fascinuje kniha Tomáše Kempenského nazvaná *Imitation of Christ* (O následování Krista). Text sepsaný německým mnichem v 15. století hluboce ovlivnil celý křesťanský svět, zejména vůdčí reformátory, jakým byl například Martin Luther. Dílo popisuje princip nadpřirozené Boží lásky – vyvěrající ze samé podstaty Boží přirozenosti – která je trvalým vnitřním hnacím motorem každého Kristova učedníka. Každý druh lidské činnosti je prostřednictvím láskyplné Boží milosti posvěcován a na životech jeho služebníků se zrcadlí Kristův život.

Současná křesťanská služba velice potřebuje zmíněnou autentičnost. Získáme ji přijímáním a osvojováním Božího slova. Poroste, budeme-li trávit čas v Boží přítomnosti. Člověk se připodobňuje ke Kristovu obrazu a stává se jeho odrazem, jestliže ho denně krok za krokem následuje.

Apoštol Petr k tomu vyzývá čtenáře svého listu. V první kapitole své druhé epištoly povzbuzuje křesťany k pravému životu a zbožnosti,

kterých lze dosáhnout skrze Boží moc projevující se v příkladném životě a ctnostném charakteru. Říká, že skrze „vzácná a velká zaslíbení“ jsme se stali „účastníky božské přirozenosti“ zjevené v Kristu (verš 4). V průběhu naší proměny získáváme imunitu vůči „zkáze, která je ve světě v žádostivosti.“

Král David prohlásil: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehrěšil*“ (Žalm 119,11). První žalm hovoří o pozeňnaném Božím muži, který prospívá jako strom zasazený u tekoucí vody, protože dnem i nocí rozjímá nad Božím slovem.

Když byl Ezechiel povolán k prorokování, byl mu předán svitek Písma s příkazem, aby jej snědl. Zaznamenal to následovně: „*Řekl mi: Lidský synu, nakrmíš své břicho a naplníš své útroby tímto svítkem, který ti dávám. Snědl jsem ho tedy a byl v mých ústech sladký jako med. Pak mi řekl: Lidský synu, jdi, předstup před dům izraelský. Promluvíš k nim mámi slovy*“ (Ezechiel 3,3-4). Jestliže Bůh vaši duši předepíše své Slovo, nezaměňte je za žádnou náhražku.

V Janovi 17 Ježíš své učedníky prohlásil za čisté pro Slovo, které k nim promlouval. Dále řekl: „*Tvé Slovo je pravda*.“ Důvěrný čas, který s Ježíšem jeho učedníci trávili, když naslouchali jeho vyučování a sledovali ho při službě rozličným lidem, na nich zanechal nesmazatelnou stopu. K připodobnění se Kristu nevedou žádné zkratky. Stejný druh osobní sebekázně, který formoval životy prvních učedníků, musí být přítomný také v životech jeho novodobých služebníků.

Vědomí naší identity v Kristu roste s tím, jak trávíme čas v jeho přítomnosti. Dvanáct učedníků strávilo tři roky života v každodenním setkání s ním. Sledovali jeho modlitební život. Byli očitými svědky jeho mocných činů. Slyšeli jeho dynamická kázání a nepřekonatelná vyučování. Učili se z jeho životního vzoru a schopnosti v každé situaci správně jednat s lidmi, ať už to byli jeho přátelé či nikoliv. Osvojili si jeho životní hodnoty. Jejich vztah byl důvěrný, intenzivní a životodárný.

V současnosti nemáme stejnou výsadu těšit se z jeho viditelné přítomnosti. Je nám však dostupná přítomnost Ducha svatého, jenž nám zjevuje věci, které jsou v Kristu. Přišel, aby nám Krista představil. Apoštol Pavel tento proces popsal v 2. Korintským 3,18: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme přetvářeni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha*.“ Je v nás formován Kristus. Bible jasně uvádí, že Kristovu podobu ponese nejen v budoucím životě, ale máme ji nést již v tomto současném světě: „*A jako jsme nesli podobu (člověka) pozemského, nesme také podobu (Člověka) nebeského*“ (1. Korintským 15,49).

VNĚJŠÍ PROJEVY

Vnitřní, duchovní rozvoj zdravého pastora se zákonitě projeví i navenek. Tím se dostáváme k tématu vnějších projevů připodobňování se Kristu, které jsou pro efektivní službu zásadní a nepostradatelné. V každé oblasti života Božího služebníka se musí zrcadlit Kristus. Nestačí, aby se pastor na povrch projevoval „křesťanský“. Písmo jasně říká, že „*jak o sobě člověk přemýšlí ve svém srdci, takový je*“ (Přísloví 23,7 – KJV).

O projevech vycházejících z hloubi srdce mluvil i Ježíš: „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví*“ (Matouš 12,34 – ČEP). Při jiné příležitosti řekl: „*Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, lživá svědectví, urážky*“ (Matouš 15,19). Základním předpokladem zdravé služby, z níž povstane i zdravý sbor, je udržovat si čisté srdce.

Jaké jsou ony charakterové vlastnosti, které se zjevně projevovaly u Ježíše, a které tolik potřebujeme my, kdo jsme odpověděli na jeho povolání? Nepochybně k nim patří atributy z Pavlova výčtu ovoce Ducha v Galatským 5,22-23: „*Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání*.“

Pátá kapitola 1. Petrova listu vybízí starší církve, aby byli – po Ježíšově vzoru – opravdovými pastýři, kteří pečují o Boží stádo. Svou službu nemají vykonávat jen z povinnosti, bez radosti, ale mají ji činit ochotně a z celého srdce. Motivací k ní má být hluboká vnitřní touha zalíbit se Bohu, který je také tím, kdo nás do naší služby povolal. Není zde sebemenší místo pro chamtivost či hrabivost. Máme Bohu sloužit ochotně a nepanovat nad Božím stádem. Petr připomíná, že při Kristově návratu budeme za svou věrnost odměněni.

Apoštolové Pavel a Jakub přirovnávají Boží služebníky k „rolníkům“. 2. Timoteovi 2,6 říká, že „*rolník, který se namáhá, má jako první dostat podíl z úrody*“. Ačkoliv tato slova naznačují, že vedoucí sboru má přijímat užitek z úrody, současně znamenají i to, že má mít zároveň podíl na setbě a přijímat užitek ze stejné duchovní stravy, jakou sytí své stádo. Jakub ve svém listu vybízí rolníka k tomu, aby projevil trpělivost, dokud žeň nedozraje. Obě pasáže poukazují na paralelu s trpělivým chováním rolníka.

Pavel používal při jednání se svárlivými lidmi účinnou protilátku. Křesťanští vedoucí často vstupují s lidmi do zbytečných konfliktů, což někdy vede k eskalaci sporů a škodí to Božímu dílu. Pro podobné situace předepisuje Pavel lidem, kteří chtějí být zdravými pastory, účinný preventivní lék: „*Pánův otrok se nemá hádat, nýbrž má být přívětivý ke všem, schopný učit, má být trpělivý a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy a proberou se z Ďáblovy pasti, do které byli od něj chyceni, aby činili jeho vůli*“ (2. Timoteovi 2,24-26).

Ve svém dopise Titovi své instrukce dále rozvedl: „*Představený musí být jakožto Boží správce bezúhonný: nesmí být samolibý, vznětlivý, opilec, hrubián ani prospěchář*“ (Titovi 1,7 – B21).

Apoštolové shodně zdůrazňují, že bychom měli projevovat trpělivost v časech utrpení, strádání a těžkostí. Vnější projevy pohostinnosti, sebeovládání (sebekázně) a pokory se spolu s kázáním zdravého učení stávají vzorem pro lidi, kteří přijímají Boží poselství a stávají se učedníky. Dodávají evangelium věrohodnost.

Pastorační epištoly jsou plné instrukcí, určených Božím služebníků, aby věrně a účinně projevovali svou víru. Nebudeme budovat další učedníky, pokud sami nežijeme podle evangelia. Pavel tomuto principu rozuměl. Ve svém dopise Timoteovi napsal: „*Ty sis však osvojil mé učení, můj způsob života, můj záměr, mou víru, trpělivost, lásku a vytrvalost*“ (2. Timoteovi 3,10 – B21).

DYNAMIKA VĚČNÉHO KRÁLOVSTVÍ

Kromě vnitřního duchovního růstu naší víry a jejich vnějších projevů potřebuje naše služba obsahovat prvek dynamiky věčného království. Slovo *dynamika* přitom používám zcela záměrně. Naše víra není pasivní, uzamčená v krabici mdlých tradic. Je živá, pohybuje se vpřed a zabírá nová území.

Tuto dynamiku vidíme v akci v knize Skutků. Boží království exponenciálně rostlo: ze sto dvaceti lidí byly tři tisíce, následně ze tří tisíc bylo pět tisíc a nakonec z pěti tisíc byly velké zástupy. Během jediného století se rozšířilo z hlavního města judaismu do hlavního města Římské říše a celého tehdy známého světa. Podařilo se to bez použití jakýchkoli moderních technologií, na které jsme zvyklí v současné době. Boží služebníci měli důvěrné společenství s Bo-

EXISTUJE PŘÍMÁ ÚMĚRA MEZI ZDRAVÝM PASTOREM A ZDRAVÝM SBOREM?

Není možné oddělit od sebe zdroje, z nichž pastor sám duchovně čerpá, od služby, kterou pastor poskytuje svému sboru. Předává to, čeho je sám plný. Stanley Cohen, profesor vysoké školy *Glassboro State College* v New Jersey, ve svém díle „Psychological Foundations of Education“ (Psychologické základy vzdělání) uvádí: „Není možné předávat informace, aniž bychom současně nepředávali hodnoty.“ Stojí za to se nad tímto výrokiem zamyslet. Kazatel nikdy nevyučuje, nekáže nebo nespravuje sbor v jakémisi vakuu. Vše, co pastor vstřebává, z něj bude zároveň vycházet. Lidé, které vede, budou formováni jeho službou, ať už bude čistá nebo poskvrněná. Z toho důvodu se zdraví místní církve výraznou měrou odvíjí od duchovního zdraví pastora a zdrojů, z nichž čerpá. Tento fakt lze podložit mnoha příběhy a svědectvími z praxe.

Jako rodina jsme byli pozhnaní tím, že jsme v naší domovské církvi měli během sedmatřiceti let tři pastory, kteří nás provedli léty duchovního růstu a dospívání v počátcích naší služby. Každý z nich na nás měl veskrze pozitivní vliv. Žádný z nich se ani náznakem nedopustil nějakého skandálního chování nebo kompromisu s Božím slovem. Všichni byli pilnými studenty a špičkovými učiteli Písma. Byli duchovními lidmi a tyto své hodnoty předávali i nám. Všichni byli obdarováni v oblasti jednání s lidmi a byli schopnými manažery sboru. Kromě toho všeho nám vždy byli vzorem i svou upřímnou pokorou. Žádný z nich si zřejmě ani neuvědomoval, do jaké hloubky se jeho služba a osobní vzor přenáší na nás. Během té doby v našem sboru patnáct mladých lidí odpovědělo na Boží povolání a vstoupilo do plné služby. Zdraví pastori produkují zdravé sbory.

K PŘIPodobňování se KRISTU NEEXISTUJÍ ZKRATKY

K připodobňování se Kristu neexistují žádné zkratky. V 60. letech jsme v New Jersey postupně pohřbili 27 starších členů sboru. Byli to lidé, kteří se modlili, věrně dávali desátky, projevovali milosrdenství, byli vydaní, zralí blidé. Jako většina pastorů, zažívajících podobnou situaci, jsem si tehdy postěžoval Pánu: „Tito lidé patřili k nejlepším z celého sboru. Budou mi moc chybět. Pane, proč je tak těžké najít za ně náhradu?“

V tu chvíli Pán promluvil k mému srdci: *Trvá dlouho, než takoví lidé dozrají.*

Žijeme v době instantních věcí. Jsme povoláni ke svatosti, která se v nás však nerodí přes noc. Zakladatel Armády spásy, generál William Booth, pronesl následující výrok: „*Přirozeností ohně je proměnit vše, čeho se dotkne, v sebe sama. Autor listu Židům nám připomíná, že „Náš Bůh je oheň!“*“ Jako pastori potřebujeme být v kontaktu s ohněm Boží přítomnosti a vystavovat se jeho působení tak dlouhou dobu, dokud nás nepřipodobní sám k sobě.

Stejnou věc dobře vystihuje ještě jedna ilustrace. Solnému nálevu nemusíme říkat, co má dělat – vykoná svou práci sám od sebe. Naložíme do něj okurky a přidáme koření a po čase se projeví práce, kterou nálev odvede sám od sebe. Z okurek se stanou nakládačky. Nefunguje to ale tak, že člověk do nálevu okurky vloží v pondělí večer a hned v úterý ráno z něj vytahuje nakládačky. Musí uběhnout čas, potřebný k završení celého procesu. Podobně se i my potřebujeme naložit do „nálevu“ Boží přítomnosti. Na cestě k připodobňování se Kristu neexistují žádné zkratky.

Almon M. Bartholomew,
Queensbury, New York

kteří se projevovali navenek a měnilo věčné osudy milionů lidí, včetně těch, kdo do Království přišli v následujících staletích.

Církev přežila i období temného středověku, kdy se těšila chatrnému duchovnímu zdraví. To se do církve začalo vracet s reformací a následnými dynamickými probuzeními a časy obnovy. Návrat života do církve otevřel dveře tomu, aby do Království vstoupily milióny nových lidí, poté, co evangelium obletlo celý svět. Chceme-li, aby tato obnova pokračovala a rostla, musí být církev dynamická a duchovně zdravá. Klíčem k naplnění tohoto poslání jsou zdraví kazatelé evangelia.

Když se blíže podíváme na věčný charakter této dynamiky, přivede nás to k tématu trvalé, dlouhodobé efektivity evangelia a jeho poslu. V Janovi 15 Ježíš svým následovníkům připomíná, že je ustanovil k tomu, aby nesli ovoce, které zůstává.

V jiné metafoře, použité v 1. Korintským 3, přirovnává Pavel Boží služebníky k moudrým stavitelům. Zároveň nás nazývá „*Božími spolupracovníky*“, společně pracujícími na jeho díle. Zdůrazňuje důležitost stavby nadzemní části budovy na základu, který již byl položen, a kterým je Ježíš Kristus. Taková církev je budována tak, aby vydržela na věčnost.

Nemůžeme si dovolit vykonávat naše řemeslo nedbale. Pavel řekl, že naše stavba projde zkouškou ohně. Jestliže jsme stavěli ze „*dřeva, sena nebo slámy*“, dílo nám shoří. Přetrvá jen „*zlato, stříbro a drahé kameny*“. Pastori se potřebují na svou práci dívat skrze perspektivu věčnosti. Těžko to lze vyjádřit lépe, než slovy známé písně:

*„Jen jeden život mám, jenž dnes tu je a zítra není,
jen co pro Krista vykonám, na věky přetrvá a věci změní.“*

Jak ve své práci dosáhneme dynamiky, která přetrvá na věčnost? Ježíš nás zavázal úkolem jít do celého světa a kázat evangelium všemu stvoření. Předal nám jasné instrukce a pověřil nás, abychom z nově obrácených lidí činili učedníky. Apoštol Pavel stejnou myšlenku dobře zformuloval ve svém dopisu Timoteovi: „*Ty tedy, mé dítě, posiluj se v milosti, která je v Kristu Ježíši. Co jsi ode mne slyšel před mnohými svědky, to svěř věrným lidem, kteří budou schopni vyučit také jiné*“ (2. Timoteovi 2,1-2). Podstatou věčné dynamiky je předávat učednictví z generace na generaci.

Velký lékař je vždy přítomný a přináší nám uzdravení. Vydejme mu nově své životy a podrobme je jeho pečlivé prohlídce. V Jeremjáš 8,21-22 plačící prorok naříká spolu s Bohem: „*Jsou zlomen zkárou dcery mého lidu, truchlím, zmocnila se mě hrůza. Což není balzám v Gileádu, cožpak tam není lékař? Proč jen nepřišlo uzdravení dcery mého lidu?*“

Milí pastori, věděli jste, že jsme lékaři lidských duší? Proto je pro nás absolutně zásadní, abychom se my sami těšili skálopevnému duchovnímu zdraví a mohli přinášet odpovědi na úpěnlivě volání zaznamenané Jeremjášem. Zdravý pastor je skutečně klíčem ke zdravému sboru.

ALMON M. BARTHOLOMEW je bývalým výkonným presbyterem církve Assemblies of God. Žije v Queensbury ve státu New York.



VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ

DESET PRINCIPŮ ZASÉVÁNÍ | 4. část ZAČNI KOPAT! | 5. část

Rick Thomas



DESET PRINCIPŮ ZASÉVÁNÍ | 4. část

Značná část problémů dnešního světa je způsobena selháním v oblasti správcovství. Jako lidé nebereme vážně svou odpovědnost řádně spravovat vše, co nám Bůh svěřil do péče.

Když Bůh stvořil muže a ženu, požehnal jim a řekl: „*Plodte a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji a PANUJTE nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým, co se na zemi hýbe*“ (Genesis 1,28).

Jaký je výsledek zmíněného „panování“ člověka na zemi? Milióny lidí jsou vystaveny utrpení válek, hladovění a chudoby.

Zneužili jsme naši výsadní odpovědnost a nezasévali do věcí duchovních, nýbrž tělesných – a teď se díváme, proč je všude kolem nás tak velký chaos.

Neustále mě udivuje fakt, že lidé rádi z Boží ruky přijímají veškerá jeho požehnání, ale nechtějí přitom žít podle jeho smlouvy. Namísto toho si s Frankem Sinatrou pobrukují: „*I did it my way!*“ (Udělal jsem si to po svém).

Z kazatelny se lidí ptávám:

— „Kdo z vás chce ve svém životě zažívat Boží požehnání?“

Všichni odpovídají: „Ano, Pane jednej!“

— „Chcete zažívat mocnou přítomnost Božího Ducha?“

„Amen!“

— „Chcete, aby skrze vás dělal znamení, divy a zázraky?“

„Ano, ano!“

— „Chcete zažívat hmatatelné, fyzické projevy Božího požehnání?“

„Ano, Pane!“

— „Chcete žít před Bohem svatým a spravedlivým životem?“

„No, to musíme ještě zvážit...“

U odpovědi na poslední zmíněnou otázku lidé váhají. Zdráhají se jednat na základě toho, co je ve skutečnosti hlavním klíčem k jejich sklizni. Bible prohlašuje: „*Vždyť Bůh Hospodin je slunce i štít. Hospodin dává milost i slávu, neodepře dobro těm, kdo žijí bezúhonně*“ (Žalm 84,12).

Všichni si samozřejmě chceme užívat bohatou hostinu, ale Bůh se nás nepřestává ptát: „Co jsi udělal s tím, co jsem ti dal? Jak vypadá tvoje setba?“

Nyní se s vámi podělím o principy zasévání, které jsem v Písmu objevil:

1. Zasévání a sklizeň se musí stát vaším životním stylem.

Zasévání nesmíme praktikovat jen příležitostně – ve snaze získat si Boží požehnání pro náš nový podnikatelský záměr nebo pro potřebného člena rodiny. Musí se stát naším životním stylem – dvacet

čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu – a zahrnovat každou oblast našich životů

V přirozené oblasti vyvolává každý pohyb určitou odezvu. Podle Newtonova třetího pohybového zákona způsobí každá akce adekvátní reakci.



BOŽÍ ZÁKON SKLIZNĚ BUDE PLATIT, DOKUD BUDE EXISTOVAT ČAS.

Z toho důvodu si potřebujeme osvojit pravidelný rytmus zasévání dobrého semene, péče o zasetou rostlinu a sklizně plodů naší práce. Setba a žně pak budou přirozeným výsledkem našeho správcovství a našeho křesťanského životního stylu.

2. Každé vaše slovo je setbou.

Slova, vycházející z vašich úst, neodrážejí pouze obsah vašeho srdce, ale zároveň určují směr vašeho budoucího života.

Vaše slova mohou lidem pomáhat nebo škodit, žehnat i proklínat, uzdravovat i zraňovat. Boží slovo učí, že „*v moci jazyka je smrt i život*“ (Příslaví 18,21).

Uvědomte si, že to, kým jste dnes, je přímým důsledkem slov, která jste promlouvali včera, minulý měsíc nebo před lety. Tento princip Pán uvedl do chodu od počátku – Bůh stvořil svět tím, že *promluvil*.

Bůh nám nesevěřil jen vládu nad světem, ale i nad naším jazykem!

Když dnes mluvíme s vírou a spravedlností a pod inspirací Ducha svatého, realizujeme setbu, které Bůh žehná.

3. Trvale vyhlížejte sklizeň.

Setkal jsem se s lidmi, kteří sice tvrdí, že očekávají sklizeň, ale rozhodně se podle toho nechovají. Jakmile se přihodí něco zlého, řeknou: „To jsem čekal!“

Zjevně vyhlíželi špatný druh sklizně!

Přátelé, vše negativní bychom měli považovat za abnormalní!

Už na základní škole jsem se naučil, že pokud udeřím spolužáka, pravděpodobně mi ránu oplátí.

Jedná se o již zmíněný zákon akce a reakce. Ve škole jsem se tedy

musel rozhodnout, jaký druh setby budu zasévat, abych získal potřebnou „páku“ na děti, které byly větší a starší než já.

Potřebujeme vnitřním zrakem „vidět“ výsledky, po nichž toužíme, a sečíst náklady na jejich získání. Pozvedněte zrak! „*Což neříkáte: Ještě čtyři měsíce a přijde žně? Hle, pravím vám: Pozvedněte své oči a pohleďte na pole, že se běljají ke žni*“ (Jan 4,35).

4. Uvědomte si, že zákon zasévání a sklizně je Božím principem, ne vašim.

Někteří lidé si vytvářejí svá vlastní pravidla pro přijetí Božích požehnání. Chtějí si sami zvolit typ setby, podmínky pro výběr půdy a časový plán zasévání a zalévání. Když jejich scénář selže a nedostaví se výsledky, začnou reptat a stěžovat si.

Je na čase uvědomit si, že žijeme na zemi, která patří Bohu, nikoliv nám. To jemu patří pole i jeho výnos!

Nejlepší je při zasévání začít tím, že padneme na kolena – a to do slova. Na modlitbě žádejte Boha, aby vám ukázal tu správnou půdu, do které zasejete své malé semínko. Jedinou „farmářskou příručkou“, kterou k tomu kdy budete potřebovat, je Bible. Najdete v ní zjevení o tom, *co, kdy, kde a jak* máte zasít.

5. Začněte setbu tam, kde právě jste.

Všichni jsme už ty výmluvy slyšeli:

- „Jednou si určitě začnu spořit peníze, abych si něco našetřil do budoucnosti.“
- „Vím, že bych se měl ve sboru zapojit do služby, ale letos mám moc práce.“
- „Někdo by měl svědčit mé sestřenici.“

Skutečně toužíme po sklizni? Jestliže ano, musíme začít tady a *teď!* Nemůžeme čekat, až se vše dokonale poskládá a nastanou ideální podmínky.

Jestliže například věříte Bohu, že vám požehná v oblasti financí, ale nemáte žádné peníze na setbu, vzdejte se nějakého předmětu, který má pro vás velkou hodnotu.

Jestliže se modlíte, aby se Pán dotknul života vašeho přítele, učínte před Bohem rozhodnutí, že se vy sami stanete jeho nástrojem, který si k tomu bude moci použít.

Pokud věříte, že Bůh odpovídá na modlitby, začněte se modlit. Začněte tam, kde jste. „*Pravím vám, že nyní je čas Boží přízně*“ (2. Korintským 6,2 – KJV).

6. Žijte ve vědomí, že vám byla zaslíbena sklizeň.

Zamyslete se, prosím, nad následující otázkou: Co byste dělali, kdybyste věděli, že nemůžete selhat?

Pustili byste se do nějakého nového podnikatelského záměru nebo se rozhodli stát se zpěvákem? Anebo byste vstoupili do služby Bohu

na plný úvazek?

Když mi jednou někdo tuto otázku položil, odpověděl jsem: „Kdybych věděl, že se mi bude vždy ve všem dařit, byl bych věrný ve všem, k čemu přiložím ruku.“

Není to ovšem jen spekulativní otázka. Jestliže chodíte v Boží vůli a zaséváte na základě jeho vedení, skutečně nemůžete selhat. Bůh nám zaslíbil, že čas sklizně potrvá „po všechny dny země“ (Genesis 8,22).

Budete-li věrní v zasévání, bude vám Pán věrně zaopatřovat sklizeň.

7. Pokud vaše úroda selže, prostě Boha, aby vám pomohl začít znovu.

Jako křesťané děláme všichni chyby. Neznamena to však, že bychom si kvůli tomu měli přestat číst Bibli a odejít z církve.

Pán nám dává možnost nového začátku.

Vzpomínáte na Jonáše? Bůh mu řekl, aby šel zasít Slovo do města Ninive. On se však Bohu vzepřel a vyrazil namísto toho opačným směrem do Taršíše. Když jej námořníci hodili přes palubu a spolkla ho velká ryba, přišel tento Boží služebník konečně k sobě. Rybě se náhle dostavily zaživací potíže a vyvrhla Jonáše na souš. Tehdy se „stalo Hospodinovo slovo k Jonášovi podruhé: Vstaň, jdi do Ninive, toho velkého města, a volej k němu zvěst, kterou ti říkám“ (Jonáš 3,1-2).

Bůh dal Jonášovi druhou šanci.

Totéž platilo o Petrovi, který se dopustil obrovského selhání, když veřejně zapřel Pána. Přesto byl Petr tím prvním, koho Ježíš po svém vzkříšení hledal. Bylo mu odpuštěno a začal do životů tisíců lidí zasévat evangelium.

8. Uvědomte si, že zákon setby a sklizně byl dán k vašemu dobru.

Boží zaslíbení se netýká nikoho jiného – je tu pro vás! Pokud ve vašem životě dosud nenastalo období hojnosti, neznamená to, že nikdy nepříjde.

Věřit Pánu, že vám zaopatří sklizeň je *správné*, protože vám ji doručí na základě jím ustanoveného zákona, který jste svou setbou uvedli do pohybu. Musíte v otázce sklizně věřit Bohu!

Váš nebeský Otec vám říká: „*Dávejte, a bude vám dáno*“ (Lukáš 6,38). To je nadpřirozené Boží zaslíbení.

9. Věřte, že Bůh rozmnoží vaši setbu a požehná vaše dávání.

Když v ruce svíráte malé semínko, může vám jednoduše proklouznout mezi prsty. Jestliže ho však zasejete do úrodné půdy a začnete ho zalévat, nebudete se stačit divit, co se bude dít. Semeno začne žít vlastním životem. Ono nepatrné semínko se rozmnoží, zaopatří vás potravou a navíc zbude dostatek na zasetí ještě hojnější příští úrody.

Boží slovo prohlašuje: „*Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá vyrůst plodům vaší*

spravedlnosti“ (2. Korintským 9,10).

Pán nepřidává, ale násobí!

10. Rozumějte tomu, že setba i sklizeň probíhají v ustanovených časech

Po potopě Bůh ustanovil střídání jara, léta, podzimu a zimy. Zmíněný koloběh se od té doby nikdy nezměnil. Zároveň byl ustanoven i čas setby a období sklizně.

Žádný farmář nezaseje semeno do země a hned následujícího dne se na pole nevrátí v očekávání sklizně. Nediví se, že úroda ještě nedozrála. Ví, že musí trpělivě počkat, až nastane období sklizně.

Josefovi se v mládí zdál zvláštní sen. Zdálo se mu, že z něj jednoho dne bude lídr. Když ho prodali do otroctví a skončil v Egyptě, trpělivě čekal na okamžik, kdy se jeho sen stane realitou. Stalo se to však v Božím čase, ne v Josefově!

Přicházející sklizeň

Jsmo dobrými správci setby, kterou Bůh vložil do naší ruky? Rozházeli jsme ji nebo pečlivě zaseli? Nechali uschnout nebo zalévali? Zanechali na poli nebo sklidili?

Brzy přijde den, kdy budeme vydávat počet ze svých životů. Na poslední sklizni chci od svého Otce slyšet: „Výborně, služebníku dobrý a věrný!“



ZAČNI KOPAT! | 5. část

V mé knize *Capturing the Mind of God* (Porozumění Boží mysli) se zmiňuji o svém neplánovaném setkání s doktorem Orale Robertsem v roce 1991. Rád bych vám popsal, proč pro mě bylo toto setkání důležité a jak výraznou měrou ovlivnilo řádky, které právě teď čtete.

V době, kdy jsem byl teprve krátce členem správní rady Univerzity Orala Robertse, jsem se jednoho dne připravoval na zpáteční cestu domů z našeho jednání, když v tom mi na hotelovém pokoji zazvonil telefon. Sekretářka mi oznámila: „Doktor Roberts letí na jih Floridy. Chtěl byste nazpět cestovat spolu s ním jeho služebním letadlem?“

Neřekl jsem: „Budu se za to modlit.“ Okamžitě jsem nadšeně souhlasil: „Ano!“

Na palubě byli Oral a Evelyn Robertsovi spolu s Jimem a Lucy Blanchettovými, kteří byli také členy správní rady Univerzity Orala Robertse.

Do té doby jsem se s doktorem Robertsem takto osobně nikdy nešel setkat. Byl jsem spolu s ním na pracovních schůzkách a kázal v minulosti v našem sboru, ale toto byla moje první příležitost mluvit si s ním osobně v uvolněné atmosféře.

Na co se zeptám?

Upřímně řečeno, byl jsem trochu nervózní. Jako nový člen správní rady jsem se nechtěl ztrapnit. Na prvních pracovních schůzkách jsem byl spíše zdrženlivý a tichý – naslouchal jsem a učil se.

Na palubě tryskáče se mi honilo hlavou: „O čem budu s doktorem Robertsem mluvit?“

Nevím jak vy, ale když se mi otevře příležitost mluvit s určitým typem lidí, nechci ztrácet čas, protože nikdy nevím, kdy podobná příležitost příště nastane.

Uvažoval jsem: „Na co se mám zeptat, abych nevypadal hloupě a dal mu prostor rozprávět se?“

Ve skutečnosti mi šlo jen o to mít možnost mu naslouchat. Nezáleželo mi příliš na tématu, o kterém bude mluvit. Považoval jsem ho za duchovního velikána!

Jak jsem tak přemítal nad tím, co říci, nakonec mě napadla jedna dobrá otázka. „Zeptám se, co by mi jako mladému pastorovi řekl k tomu, v čem Kristovo tělo selhává,“ pomyslel jsem si. „Odpověď mu jistě zabere nějakých třicet, možná i čtyřicet minut!“

Výzva

Když jsem mu položil svou otázku, doktor Roberts, oblečený ležérně do sportovního oblečení, pomalu rozbalil čokoládovou tyčinku. Ve velkém očekávání jsem si pomyslel: „A je to tady, teď jistě uslyším hodně moudrých myšlenek na téma, v čem církev mívá svůj cíl.“

Roberts si pomalu rozbalil tyčinku, chvíli ji držel v ruce v ruce a potom na mě upřeně pohlédl a řekl: „Církev nechává sklizeň ležet na poli.“

Potom si kousek tyčinky strčil do pusy a začal si ji vychutnávat.

Zaskočilo mě to a zeptal jsem se: „Co tím myslíte?“ Mezitím jsem sledoval, jak si rozbaluje další tyčinku.

„Na to musíte přijít sám,“ odpověděl uvolněně.

Potom zavřel oči a dokud jsme nepřistáli ve Fort Lauderdale, nepromluvil jediné další slovo.

Pomyslel jsem si: „Proč tak krátká odpověď? Byl unavený? Otravoval jsem ho?“ Ne. Okamžitě mi bylo jasné, že mi dal výzvu.

Ve chvíli, kdy jsem dorazil domů, jsem začal horlivě hledat Boha a pilně v Písmu studovat téma zasévání a sklizně.

Z mého krátkého setkání s Oraleem Robertsem a z hlubšího vztahu s Pánem povstalo poselství, které se stalo pilířem mé budoucí služby.

Na stejné vlně

Od té doby jsem měl výsadu s doktorem Robertsem mnohokrát osobně rozmlouvat. Když přišla řeč na náš krátký rozhovor v letadle, zasmál se a řekl: „Teď už tomu rozumíte!“ Ano, už mi to skutečně došlo.

Během let jsem z Bible na toto téma nashromáždil mnoho úchvatných zjevení. Během našeho setkání v letadle jsem dostal výzvu začít „kopat“ v Božím slově, abych se s doktorem Robertsem vyladil na stejnou vlnu.

Ve skutečnosti se mi svou odpovědí snažil říct: „Nenajdeš, co hledáš, pokud si to sám z Božího slova nevydoluješ!“

Setba víry

Milióny členů církví jsou spokojené s tím, že jim odpovědi na jejich otázky poskytnou druzí lidé a zapomínají přitom vypracovat svůj „domácí úkol“. Výsledkem ovšem je, že Boží slovo není nikdy řádně zaseto do jejich srdcí. Takoví lidé nepřijali Boží pravdu sami pro sebe a řádně ji nevstřebali.

Někteří lidé si kladou otázku, proč současné Kristovo tělo nezažívá příliš mnoho zázraků a divů. Podle mého názoru problém vězí v tom, že křesťané říkají, čemu věří, ale ve skutečnosti pořádně *nevědí*, o čem mluví. Neuchovávají ve svých srdcích Boží slovo.

Můžeme se pak divit, že v současných bouřlivých časech lidem chybí kotva duše? Boží milosrdenství je obdivuhodné, ale Bible nám přesto jasně říká, že „*spravedlivý z víry bude živ*“ (Římanům 1,17).

Co je zdrojem naší víry? Vzbuzuje se víra prostřednictvím návštěvy církve nebo rozhovoru s kazatelem? Ne! Písmo prohlašuje, že „*víra přichází ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží*“ (Římanům 10,17 – KJV).

Bombardujte brány nebes!

Ke studiu Božího slova a prohlubování našeho modlitebního života nutně potřebujeme vytrvalost a píli.

Kdyby vám někdo dal padesát korun za každou hodinu, kterou strávíte na kolenou před Pánem, byli byste bohatí nebo chudí?

Vzpěrači a kulturisté se při svých trénincích řídí sloganem: „Žádná bolest, žádné svaly.“ Bez práce skutečně nejsou koláče. Nejste-li ochotní zaplatit cenu tím, že se zpotíte v tělocvičně, nedostaví se kýžené výsledky.

Pokud jako křesťané neinvestujeme průběžně čas do přímlyv a nebombardujeme brány nebes, proč bychom měli očekávat, že na nás Bůh vylije své požehnání, když se na něj čas od času obrátíme s nějakou prosbou?

Vroucně se modlete

Zažili jste ve svém životě rozdíl mezi modlitbou spočívající v pouhém recitování slov a modlitbou, kdy jste k Pánu vroucně volali z hloubi srdce ohledně věcí, které pro vás měly obrovský význam?

Opravdová modlitba nezní: „Dopřej mi, Pane, pěkné sny,“ nebo „Požehnej mou rodinu.“ Je horlivým společenstvím s Bohem, kdy se mu zas a znovu vydáváme do rukou a nedokážeme s modlitbou přestat, dokud jsme nevstoupili do jeho slavné přítomnosti.

Bible říká: „*Mnoho zmůže usilovná modlitba spravedlivého*“ (Jakub 5,16).

Jak byste na stupnici od jedné do deseti ohodnotili intenzitu svého modlitebního života?

Přátelé, kdyby bylo možné, abychom sklizně docílili jen vlastními schopnostmi, nepotřebovali bychom Boha. Právě proto od nás Bůh vyžaduje, abychom na něj očekávali a hledali jeho vedení. On „*odplácí těm, kdo ho usilovně hledají*“ (Židům 11,6).

Šest hodin denně?

Další mou životní výsadou byla příležitost setkat se s doktorem Paulem Yongi Choem, pastorem jednoho z největších křesťanských sborů na světě z jihokorejského Soulu. Tento svatý Boží muž trávil minimálně čtyři hodiny denně na modlitbách.

Během našeho rozhovoru mi řekl: „Když přijedu do Spojených států, někdy se musím modlit i šest hodin denně, protože u vás je démonická aktivita mnohem vyšší než v Koreji.“

Vůbec mě nepřekvapuje, že tohoto modlitebního válečníka Bůh tak hojně požehnal. Vybuodoval sbor čítající statisíce členů.

Modlitba otevírá dveře tomu, aby Pán mohl pracovat nejen pro nás, ale i skrze nás. Jak píše apoštol Pavel: „*Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet...*“ (Efezským 3,20).

Připravte se na zkoušku

Zacílení a soustředěnost nelze ničím nahradit. Neexistuje k nim žádná alternativa.

Vysokoškolský student, který není ochotný věnovat hodiny svého času nasloucháním přednášek, děláním si poznámek, četbě úkolů a studiu učebních materiálů při závěrečné zkoušce zapláče. Proč? Nemůže sklidit, co nezasel!

Neočekávejte, že dostanete jedničku, když jste zasel na pětku.

Budte ochotni zaplatit cenu

Možná namítnete: „Ale pastore, jistě rozumíš tomu, že nejsme spaseni pro své spravedlivé skutky, ale skrze Boží milosrdenství a milost. Nemusíme platit žádnou cenu!“

Počkejte. Někdo ale přece *zaplatil* cenu – a pořádně velkou!

Ačkoliv je pravdou, že jsme vykoupeni milostí, Otce to stálo všechno! Za spasení byla zaplácena ohromná cena.

Nemohu dostatečně zdůraznit, že Bůh tak miloval svět, že *dal* svého jediného syna. Ježíš byl setbou zaručující spasení celému lidstvu. Zaplatil za něj na Golgotě svou převzácnou krví. „*Byli jste koupeni za velikou cenu*“ (1. Korintským 7,23).

Zasévejte Slovo

Všechno v životě vyžaduje zasévání. Má-li být například vaše manželství úspěšné, musíte do vašeho vztahu investovat. Není to o tom, co z manželství berete, ale o tom, co do něj vkládáte!

Stejný princip se vztahuje na získávání lidí pro Krista. Dříve, než člověk přijme vykoupení, musí do něj někdo zasít Slovo. Pavel to vyjádřil následovně: „*Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou slyšet bez toho, kdo hlásá?*“ (Římanům 10,14).

Používejte správné nástroje

Pán nám dal do rukou semena, díky nimž dosáhneme neobyčejných věcí. Bůh o nás neříká, že jsme jen vítězové, ale dokonce „*více než vítězové*“ (Římanům 8,37 – KJV).

Bůh vás dnes povzbuzuje: „Dal jsem vám do rukou potřebné nástroje k tomu, abyste zvládli vykonat mnohem více, než byste kdy dokázali v přirozené oblasti.“

Začněte kopat!

RICK THOMAS je hlavním pastorem sboru Abundant Life Christian Centre (Křesťanské centrum hojného života) v Margate na Floridě. Je mezinárodně uznávaným pastorem, učitelem a konferenčním řečníkem.

Článek je výtažkem z knihy Ricka Thomase *Význačná setba – věčná sklizeň* (© 2005). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.





PŘEKÁŽKY ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ | 12

SLUŽEBNÍCI KRÁLE

Jak nesmírná výsada být nazýváni „služebníky Krále“!

Žádná z pozemských čestných funkcí ani po kotníky nesahá výsadě sloužit Ježíši Kristu. S touto výsadou je však spjata i značná zodpovědnost. V dnešní studii se zaměříme na stručný historický přehled starozákonního (židovského) království a následně svou pozornost přeměrujeme ke Kristovu panství v současné době. Je nesmírně povzbudivé připomínat si, jak velký je náš Bůh, a že s ním skrze jeho Syna můžeme mít důvěrný, osobní vztah.

H. Maurice Lednický

POROZUMĚNÍ KONCEPTU KRÁLOVSTVÍ

Připomeňme si stručný přehled starozákonní historie, která je základem k plnému porozumění biblické koncepci duchovního království. Záznamy o dějinách izraelského „království“ nalzáme od 1. Samuelovy až po Malachiášovo proroctví. K tomu je ovšem třeba dodat, že období království ve skutečnosti skončilo knihami Ezdráš a Nehemjáš – napsanými po babylónském zajetí – protože od jejich doby až po současnost již Izrael neměl krále. Šestnáct starozákonních proroků, jejichž knihy jsou součástí Bible, promlouvalo převážně během „časů království“. (Jeremjáš navíc napsal knihu Pláč, která je sedmáctou knihou z řady prorockých spisů.) Podívejme se nyní na přehled králů, kteří Izraeli vládli.

Tři králové vládli celému Izraeli (všem jeho dvanácti kmenům):

Saul	40 let
David	40 let
Šalomoun	40 let

Po skončení vlády těchto tří králů bylo království rozděleno na severní a jižní část. K Severnímu království – známému jako Izrael

– patřilo deset kmenů. K Jižnímu – Judskému – království patřily kmeny Benjamin a Juda.

Severní království

19 králů – všichni byli zlí

9 dynastií (rodin)

Severní království existovalo 210 let

Dobyto Asýrií v roce 721 př. Kr.

Jižní království

20 králů – někteří dobří, jiní zlí

1 dynastie (Davidův rod)

Jižní království existovalo 350 let

Dobyto Babylonií v roce 586 př. Kr.

Všimli jste si, jaký je mezi oběma královstvími největší rozdíl? Je jím dramaticky odlišný počet dynastií (či rodin), které v jednotlivých královstvích seděly na trůnu. V Jižním (Judském) království

to byla pouze jedna rodina – rod Davidův. Bůh Davidovi zaslíbil, že jeden z jeho potomků usedne na věky na trůn. Toto zaslíbení bývá obvykle nazýváno „Davidovskou smlouvou“. Zaslíbení Davidovi potvrdil sám Bůh, když mu řekl: „*Tvůj dům a tvé království budou před tebou trvat navěky, tvůj trůn bude navěky upevněn*“ (2. Samuelova 7,16 – ČEP).

Víme, že starozákonní proroci varovali vyvolený Boží lid před nevyhnutelným soudem za uctívání model a další závažné hříchy. Mluvili ale také o *dni obnovy*. Ohlašovali, že přijde Mesiáš, který je vysvobodí a opět usedne na trůn krále Davida. Právě v tomto bodu však Židé nerozpoznali Boží záměr. Očekávali pro Izrael obnovu pozemského království a vůbec nepochopili, že Kristus měl na světě ustanovit duchovní království.

Starozákonní proroci kázali poselství „přicházejícího soudu“ a následně „obnovy“ izraelského lidu. Jednu věc ale **nerozpoznali**, a sice období mezi rozptýlením Židů a jejich obnovou. Tento mezičas je obvykle nazýván „*obdobím pohanů*“ a obecně je chápán jako doba od konce židovského „království“ do chvíle, kdy se Ježíš po druhé vrátí na zem.

Období následující po Kristově smrti, pohřbu, vzkříšení a nanebevzetí a po vylití Ducha svatého o Letnicích, je všeobecně nazýváno „*věkem církve*“ nebo „*časem milosti*“. Po něm bude následovat doslovné naplnění starozákonních smluv, až Kristus podle Božího zaslíbení, prorokovaného jeho posly před stovkami let, usedne na „Davidův trůn“.

Z rozhovorů, které mezi sebou učedníci vedli ohledně svých funkcí a postavení v nadcházejícím obnoveném království – i z otázek, které Pánu kladli – vyplývalo, že vyvolený židovský lid svou pozornost soustředil výhradně na „*pozemské*“ království. Jakub a Jan spolu s jejich matkou žádali Ježíše o protekční prestižní místa: „*Ustanov, aby ve tvém království tito dva moji synové usedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici*“ (Matouš 20,20-21). Když to uslyšelo ostatních deset, rozhořčili se na ně. Nezazlívali jim však to, že by tímto požadavkem oba bratři mohli urazit Ježíše. Naštvali se na ně proto, že každý z učedníků toužil po stejných funkcích. Dokonce i po Kristově vzkříšení, krátce předtím, než byl vzat do nebe, aby usedl po Otcově pravici, učedníci stále ještě neměli ve věcech jasno. Poslední zaznamenaná otázka, kterou Pánovi položili dříve, než byl vzat v oblacích vzhůru, ukazovala na to, že neporozuměli jeho pravému poslání. „*Když se tedy sešli, tázali se ho: „Páne, **nadešel už čas, kdy osvobodíš Izrael a obnovíš naše království?**“*“ (Skutky 1,6 – KJV, důraz vlastní). Jako kdyby jim Ježíš nikdy nevysvětlil pravý důvod toho, proč na sebe vzal podobu člověka. On jim to však po výroku Šimona Petra, „*Ty jsi Mesiáš (ten Pomazaný), Syn živého Boha*“ (Matouš 16,16), začal vysvětlovat pravidelně. „*Od té doby Ježíš začal svým učedníkům ukazovat, že musí odejít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, být zabit a třetího dne být vzkříšen*“ (Matouš 16,21). Když Ježíš stál před římským prefektem Pilátem, zopakoval: „*Mé království není z tohoto světa*“ (Jan 18,36). V minulosti veřejně zodpověděl na otázku farizeů ohledně času obnovy království, když prohlásil: „*Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: „Hle, je tu“ nebo „je tam“. Neboť hle, **Boží království je mezi vámi***“ (Lukáš 17,20-21, důraz vlastní).

Zde je třeba zdůraznit, že jak Stará, tak i Nová smlouva, jsou inspirovaným Božím slovem a že zaslíbení daná Abrahamovi (ohledně fyzické země – konkrétního území), Mojžíšovi (ohledně duchovního vztahu) a Davidovi (ohledně politické vlády) se v budoucnu *doslova naplní*. Kdybychom o této budoucí realitě nebyli absolutně

přesvědčeni, nemohli bychom porozumět ani současnému kontextu existujícího duchovního království.

SOUČASNÉ KRISTOVO „PANSTVÍ“

Označení „*Pán Ježíš Kristus*“ je často používáno k popisu osoby a služby Božího syna. Každé z jeho jmen má svůj jedinečný význam a všechna tři jsou spolu neoddělitelně spjatá. Jakékoli jiné označení nemůže plně vystihnout úplný obraz toho, kým Ježíš je.

PÁN - vyvýšený svrchovaný Panovník

JEŽÍŠ - pozemské jméno, Jahve je spasení

KRISTUS - Mesiáš, ten Pomazaný, Spasitel

Písmo přisuzuje toto speciální, vzácné jméno pouze Kristu. Petr ve svém letničním kázání prohlásil: „*Ať tedy všechen dům Izraele s jistotou ví, že Bůh učinil toho **JEŽÍŠE**, kterého jste vy ukřižovali, i **PÁNEM** i **KRISTEM***“ (Skutky 2,36 – KJV, důraz vlastní). Pavel ve svém pozdravu věřícím v Římě napsal: „*Všem těm, kdo jsou v Římě, milovaným Božím, povoláním svatým: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista*“ (Římanům 1,7). Apoštol Jan navazuje slovy: „*Bude s námi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a lásce*“ (2. Janův 3).

Chceme-li (přes omezení naší mysli, která nedokáže plně postihnout věčnost) porozumět této pravdě, musíme vzít v potaz, že náš Pán je **plně Bohem** a současně **plně člověkem**. Lidé, kteří Ježíše znali (jako člověka) v době, kdy žil na zemi, měli největší problém s tím vidět ho jako Boha. Dnes jsme od těch dob natolik časově vzdáleni, že mnoho křesťanů má naopak problém vidět v Ježíši člověka. Hlubší porozumění můžeme načerpat jedině z Božího slova. V něm si povšimneme, že **Boží syn** v jistém smyslu **omezil sám sebe**, aby na sebe vzal podobu člověka (Filipským 2,5-11). To nás přivádí k důležitosti jeho zázračného početí. Ježíš nebyl počat běžným způsobem na základě reprodukčního procesu muže a ženy, ale z Ducha svatého. Neměl „*pozemského*“ otce (Matouš 1,18-25; Lukáš 1,26-38). Na druhou stranu je ale třeba zdůraznit, že Ježíšova pozemská matka Marie není „*Boží matkou*“, jak někteří tvrdí. Kdyby tomu tak bylo, musela by být Marie bezhříšná. To by ovšem bylo možné jen dvěma způsoby. Buď by i ona musela být počata zázračně, anebo by k ní musela vést bezhříšná rodová linie až od Adama a Evy. Z Písma i z historických pramenů však víme, že žádní bezhříšní lidé, s výjimkou Ježíše Krista, neexistují (Římanům 3,23).

Aby Jan vyvrátil veškeré pochybnosti o Ježíšově božství, začíná své evangelium výrokiem, že Kristus JE Bůh. „*Na počátku (před vznikem všeho času) bylo Slovo (Kristus) a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo samo Bohem. Od počátku existovalo u Boha*“ (Jan 1,1-2 – KJV, důrazy vlastní). Proto má Ježíš veškeré Boží vlastnosti:

- **Život:** „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život*“ (Jan 14,6).
- **Soběstačná existence:** „*Jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě*“ (Jan 5,26).
- **Neměnnost:** „*Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky*“ (Židům 13,8).

- **Pravda:** Viz Jan 14,6.
- **Láska:** „Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši“ (1. Janův 3,16).
- **Svatost:** „... to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží“ (Lukáš 1,35).
- **Věčná existence:** „Na počátku bylo Slovo... Od počátku existovalo u Boha“ (Jan 1,1 – KJV).
- **Všudy přítomnost:** „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Matouš 28,20).
- **Vševědoudnost:** „Ježíš však poznal jejich myšlenky“ (Matouš 9,4 – ČEP) (viz také Jan 6:64; 13,1; 13,11; 18,4).
- **Všemohoucnost:**

Moc nad přírodou (Marek 6,45-52)

Moc nad zlými duchy (Marek 1,27)

Moc nad nemocemi (Marek 5)

Moc nad smrtí (Jan 11,1-44)

Kristova služba **nebyla završena** jeho pozemským životem, ukřižováním, vzkříšením a nanebevzetím k Otci, kde usedl po jeho pravici.

Ze svého vyvýšeného místa **Ježíš pokračuje ve službě** v náš prospěch. Pisatel knihy Židům (určené židovským věřícím, kteří znali Mojžíšův zákon) vysvětluje: „Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství. Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval“ (Židům 7,24-25).

To nás přivádí k diskuzi o jeho současném panství v naší době a našem osobním životě. Skutečnost, že Kristus je skutečným „Pánem“ svého těla, církve, by neměla být předmětem diskuzí: „Kristus je hlavou církve; on je zachráncem těla. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak i ženy ve všem svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sebe samého za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.“ (Efezským 5,23-27). Poselství, adresovaná sedmi sborům v Malé Asii, zaznamenaná ve Zjevení 2-3, jsou psaná jako zprávy od někoho, kdo má absolutní pravomoc a autoritu soudit a rozdávat odměny.

Před dnem Letnic zmiňuje Písmo slovo „církev“ pouze dvakrát (v Matouši 16,17-19 a Matouši 18,15-17). Toto slovo použil Ježíš, když zaslíbil: „Vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou“ (Matouš 16,18). Církev je „kolektivním“ Kristovým tělem a každý z nás je „individuálním“ členem tohoto těla. Jestliže chci jako křesťan naplnit svou roli v Ježíšově těle, církvi, musím svůj život poddat jeho panství.

Zajisté je pravdou, že Kristus „nakonec“ uvede všechno do souladu s Božím plánem a svou vůlí. Dokud však žijeme na této zemi, máme všichni svobodnou vůli – možnost volby. Bůh mě nebude nutit

k tomu, abych mu sloužil. Byla mi dána svoboda, abych se mohl sám rozhodovat a volit si stezku, po které půjdu. Někteří se Kristu vydali jen zčásti a zápasí s tím, aby mu předali některé oblasti svých životů. Dříve jsme se již zabývali otázkou tělesnosti a duchovní nezralosti. Tělesnost se rozplyne ve chvíli, kdy se hlouběji vydáme Kristu a jeho záměrům. Duchovní zralost je přímo úměrná naší (radostné) ochotě vydat se Ježíši jako našemu jedinému Pánu.



NENÍ-LI KRISTUS PÁNEM CELÉHO MÉHO ŽIVOTA, NENÍ MÝM PÁNEM VŮBEC.

Víra je mezi křesťany často diskutované téma – a nepochybně je základem naší vydanosti Kristu. Často však víru vnímáme především jako úsilí o dosažení viditelných projevů Boží moci (zázraků a uzdravení). To je ale jen jeden z aspektů víry, která je ve skutečnosti mnohem širší a zahrnuje více oblastí než zažívání nadpřirozena. Osobně jsem došel k závěru, že nejvyšší stupeň víry spočívá v ochotě pokorně přijímat Boží jednání uprostřed nevysvětlitelných životních událostí a okolností. Krásně to definovali tři židovští muži v Babylonu: „**Náš Bůh, jehož uctíváme, nás může vysvobodit z rozpálené ohnivé pece. I ze tvé ruky, králi, nás vysvobodí. Ale i kdyby ne, známo buď tobě, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a té zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se nebudeme klanět**“ (Daniel 3,17-18, důraz vlastní). Z jejich slov není cítit, že by hledali způsob, jak ze své situace co nejsnadněji uniknout. Šadrak, Měšak a Abed-nego (1.) vyjadřovali svou absolutní víru v Boží moc, která je dokáže osvobodit, ale současně (2.) vyjadřovali svou naprostou jistotu v Boha a důvěru v jeho moudrost, že udělá to, co bude správné a nejlepší. Podobným způsobem se vyjádřil i Jób: „**By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?**“ (Jób 13,15 – BK).

Většina životních výzev útočících na naši víru přichází ve formě nevysvětlitelných událostí, které nám přinášejí bolest a utrpení. V takových chvílích si často klademe otázku: „**Jak je možné, že Bůh lásky dovolí, aby se něco takového dělo jednomu z jeho dětí?**“ Uprímná odpověď na tuto otázku zní, že lidským rozumem nedokážeme postihnout Boží cesty.

V okamžicích hlubokého, intenzivního zápasu nalézáme milost a sílu pokleknout před ním a poklonit se jeho panství. S jemným, poddaným duchem obnovujeme svůj závazek a vydáváme své životy svrchovanému Pánu času i věčnosti.

Správnou reakcí je vždy běžet k našemu milujícímu Pánu – nikdy ne pryč od něj.

Velká kapitola víry (Židům 11) přináší výčet slavných nadpřirozených zásahů Všemohoucího v životech osmnácti starozákonních postav. Hned po něm od pětaticátého verše ovšem následuje neméně pozoruhodný výčet lidí, kteří byli (1.) mučeni, (2.) bičováni,

(3.) spoutání a věznění, (4.) kamenování, (5.) rozřezání pilou a (6.) rozsekání mečem, (7.) trpěli nedostatkem, (8.) zakoušeli útisk a zlé jednání a (9.) žili v jeskyních a roklích. Pisatel uzavírá oba výčty – tedy jak seznam těch, kdo zažívali nadpřirozená vítězství, tak i těch, kdo procházeli těžkými chvílemi – slovy: „**Ti všichni díky víře došli u Boha uznání...**“ (Židům 11,39 – B21, důraz vlastní).

Životní lekce: Bez ohledu na naše momentální okolnosti pozvedáme svá srdce k věčné chvále našemu Pánu (Filipským 4,4-8). S vědomím, že život není statický, hledíme na každý den jako na součást věčného kontinua. Zažíváme věci příjemné i nepříjemné, ale máme neochvějnou jistotu, že náš Pán bude vždy s námi (Matouš 28,20; Židům 13,5). Spolu s Tomášem voláme: „*Můj Pán a můj Bůh!*“ (Jan 20,28). Trvá však výzva, abychom každý den „*umírali sami sobě*“ (1. Korintským 15,31 – KJV) a byli „*s Kristem ukřižováni*“ (Galatským 2,19). Jemu samému musí patřit první místo našich životů.

On je Pán!

Porozumění tomu, KDO je náš Pán, jeho současné službě a tomu, jak se mu máme pokorně dávat k dispozici, je absolutním základem naší zodpovědnosti aktivně usilovat o naplnění jedinečného úkolu, který nám byl svěřen. Vskutku se jedná o celoživotní výzvu. V příští lekci začneme zkoumat biblický rozměr naší poslušnosti Mistrovi. On si nás vyvolil a my jsme jeho služebníky.

Buďte pozeňnaní ve službě našemu Pánu a jeho církvi.

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu v Missouri.

Článek je citací z knihy *KINGDOM LIVING (Život v království)*
© 2013 Maurice Lednický. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.





ZDRŽUJTE SE REPTÁNÍ:

Pozitivně ladění vedoucí dosáhnou vytyčeného cíle

Nepřítel chce připravit vedoucího o ovoce a srazit ho k zemi tím, že ho strhne do reptání a negativity.



Scott Hagan

Mirjam vyletěl puls do závrtných výšin. Být v její kůži, jistě by se vám stalo totéž. Ačkoliv byla zvyklá dostávat zpětnou vazbu, osobní výchovná lekce od Všemohoucího v podobě malomocenství byla zkušeností, jakou dosud nezažila.

V jednu chvíli Mirjam kritizovala svého – teď již dospělého – bratříčka Mojžíše. Hned za okamžik jí popraskala a zbledla kůže v důsledku malomocenství (viz Numeri 12).

Mirjam neviděla na svém otevřeném reptání proti Mojžíšovi nic zvláštního – považovala ho za legitimní. Koneckonců kúšská žena pronikla do úzkého kruhu jejich rodiny. Mirjam se cítila být odstrčená a neviděla v Mojžíšově manželce svou švagrovou, ale nepřítel. Ani její láska k bratrovi jí nezabránila v tom, aby držela jazyk za zuby. Její ústa se pokusila dosáhnout toho, co se faraónově armádě nepodařilo – srazit Mojžíše na kolena. Za podpory mladšího bratra Árona rozjela proti němu štvavou kampaň. Po chvíli ale Mojžíš s Áronem zděšeně hleděli, jak Bůh, který pokořil Egypt, Mirjam vytrestal.

Negativitu, šířící se Izraelem rychlostí zhoubné rakoviny, ale nepustila Mojžíšova sestra. Její škodlivé reptání bylo ve skutečnosti až „druhou fází“.

Celý příběh se rozehrál již o několik dní dříve. Numeri 11,1 nám říká: „*I stalo se, že si lid velmi stěžoval Hospodinu. Hospodin to slyšel a vzplanul jeho hněv. Vzplanul proti nim Hospodinův oheň a strávil okraj tábora.*“

Mojžíš se pomodlil a oheň uhasl. Stížnosti a reptání ale neustaly. Ve čtvrtém verši čteme: „*Lůza, která byla mezi nimi, plála touhou (po lepší stravě), takže i synové Izraele znovu plakali a říkali: Kdo nás nakrmí masem?*“

Povšimněme si, že kritický duch začal v Izraeli pracovat nejprve na okraji tábora. Tam také poprvé vzplanul oheň Božího hněvu. Ty, kdo s reptáním začali, Bible nazývá zajímavě. Používá pro ně slovo „lůza“, což v originále znamená „různorodý (přimíšený) zástup“. Byli to lidé, kteří se k Izraeli připojili během jeho exodu z Egypta – ne pro svou lásku k Bohu, ale kvůli své nechuti a nenávisti vůči faraónovi.

Tito lidé nebyli oddáni Hospodinu a jeho lidu. Pouze využili příležitosti k odchodu z nenáviděného Egypta. Proto také žili na okraji tábora. Uctívat spolu s ostatními Hospodina bylo jejich způsobu uvažování na hony vzdálené. Není divu, že reptání začalo právě od nich.

Na stejném místě se obvykle rodí negativita v životě křesťanských vedoucích – na bezcenných a triviálních periferiích života a vůdcovské služby. Právě z okraje srdce křesťanského vedoucího se může stát nejzranitelnější místo. Nepřítel chce připravit vedoucího o ovoce a srazit ho k zemi tím, že ho strhne k reptání a negativnímu smýšlení.

Jako vedoucí do takových věcí spadneme, když si začneme stěžovat na banální, každodenní záležitosti. Jestliže si včas neuvědomíme, že jsme upadli do satanovy léčky, přeroste naše reptání ve vážný případ vůdcovského malomocenství.

Satan rád útočí na „negativní okraje“ duší vedoucích. Jakmile do nich zaseknechytí drápek, začne je postupně užírat a okrádat člověka o radost života v Božím království.

Kazatelé mohou být těmi, kdo zraňují nejhůř. Občas se chováme stejně jako zmíněná starozákonní „lůza“. Kritizujeme druhým lidem jejich kázání i oblek, pomlouváme staršovstvo, nebo nám vadí, že si soused neposekal trávník. Plytváme svou duševní energií na okrajové záležitosti života, které pro Království nemají valný vý-

znam. Vždyť jsou to jen nevýznamné maličkosti! Bůh ale od vedoucího očekává, že si neponechá si žádný „okraj“, kde se nacházejí ty triviality života. To, co se dnes jeví jako triviální, zítra může vyrůst a odklonit člověka od správné cesty. Vedoucí často ztrácí vliv, když plýtvají energií i slovy na podružné životní záležitosti.

V další fázi již lidé začnou ohrožovat své vedoucí postavení. Vidíme to názorně u Mirjam, na jejích činech i slovech. Reptání se z okrajů izraelského tábora náhle přeneslo do samého centra struktury vedení. Stejně nebezpečí nám hrozí i dnes, jen je občas nerozeznáváme. Z určitého důvodu mají mnozí vedoucí svobodu za zády kritizovat své nejbližší kolegy z týmu. Z takového chování se ale budou – stejně jako Mirjam – zpovídat Duchu svatému, který nedopustí, aby někdo zákeřně mluvil proti těm, s nimiž bok po boku slouží Božímu království.

Bůh chce, abychom si zachovali čisté „okraje“ našich srdcí a očekává, že budeme zdárně budovat i vztahy, které stojí v centru našich životů. Mirjam byla stížena malomocenstvím, protože dala prostor kritickému duchu a negativitě a dovolila jim zasáhnout její rodinné vztahy.

Vedoucí z nějakého důvodu často následují její špatný příklad. Nejprve začneme reptat kvůli banálním věcem, až se naše stížnosti postupně přenesou k podstatným záležitostem a vzácným mezilidským vztahům a zamoří celý náš život i naše okolí.

Numeri 14 toto nebezpečí jednoznačně potvrzuje. Jakmile začali reptat vedoucí, přenesla se špatná nálada rychle i na celý izraelský národ. Je to přirozený důsledek situace, kdy se zamoří nejprve okraj našeho života a potom i jeho střed. Negativní pocity a slova pak vyplní i vše, co je mezi tím, a pád celku již nic nezastaví.

To je důležitá lekce z vůdcovství: celek je odrazem okraje a jádra.

Optimističtí, pozitivně ladění vedoucí dokážou stát v čele dlouhodobě a po celý život být inspirací, povzbuzením a motorem pro druhé lidi. Avšak vedoucí, kteří neustále reptají kvůli triviálním maličkostem, obvykle časem ztrácejí svůj vliv. Lidé nemají rádi negativní náladu a od svých vedoucích očekávají, že je budou pozvedat a povzbuzovat.

Služba se v mnohém podobá maně. Občas se zdá být mdlá a jednotvárná. Je tak snadné tomu propadnout! Zároveň je pravdou, že naše týmy vedoucích čelí velkým tlakům. Satan tvrdě útočí na jednotu těch, kdo stojí bok po boku v čele a společně vyrazí do duchovního boje. Kombinací obou faktorů je snadné upadnout do pasti, urazit se a začít kritizovat ty, které nejvíce milujete.

Vedoucí, kteří chtějí vytrvat a dojít daleko, musí střežit své srdce v obou oblastech – na okraji i ve středu. Potřebují si trvale připomínat, co je v sázce... že celek buď zůstane zdravý, nebo jej z obou stran – od okrajů i z jádra – sežere červ reptání a kritiky.

Je na čase zdržet se reptání.

SCOTT HAGAN je pastorem sboru Real Life Church (Sbor pro skutečný život) v kalifornském Sacramentu, který je součástí církve Assemblies of God.



Radovat se i v těžkých časech

Marcia Lednicky

Jistě se shodneme na tom, že Ježíš byl seriózní člověk. Jeho pozemská mise byla vrcholným vyjádřením Božího plánu vykoupení padlého člověka. Přišel, aby za nás zemřel na kříži. To je vážná záležitost. Věděl, že bude trpět obrovskou bolestí a zažije hluboké pokolení. S plným vědomím toho, k čemu jeho život směřuje, ale náš Pán – který je naším největším vzorem – neprožil život naplněný smutkem a zoufalstvím.

Tato skutečnost vyvolává v člověku zákonitou otázku. Jestliže Ježíš věděl, co ho čeká, kde bral vnitřní sílu k tomu, aby si naplno užíval života? Jednoduše řečeno, onou vnitřní silou byla RADOST. Jistě jste již slyšeli různé úvahy o rozdílu mezi radostí a štěstím. Je to velice jednoduché. Radost je vyjádřením našeho osobního vztahu s Kristem a nezávisí na vnějších okolnostech. Štěstí je naproti tomu výsledkem konkrétních událostí, které se vyvinuly určitým způsobem.

Z Božího slova se můžeme dozvědět více o radosti, kterou zažíval Ježíš, a kterou připravil i pro nás, jeho bratry a sestry. V 1. Paralipomenon 16,8-10 stojí: „Vzdávejte chválu Hospodinu, vzývejte jeho jméno, oznamujte mezi národy jeho činy. Zpívejte mu, opěvujte jej, přemýšlejte o všech jeho obdivuhodných činech. Chlubte se jeho svatým jménem, ať se raduje srdce těch, kdo hledají Hospodina.“ Zde vidíme, že opravdová radost a svoboda od úzkosti a strachu vyvěrá z naší důvěry v Boha. Svou vnitřní radost vyjadřujeme tak, že vedeme pravidelný osobní modlitební život a jsme vděční Bohu za vše, co učinil – zejména za Kristovu smrt na kříži pro naše spasení. Jen se nad tím zamyslete: Ježíš nás tolik miloval, že dobrovolně přišel na zem, aby za nás položil život a zaopatřil nám cestu k věčnému životu. Vědomí jeho úžasné lásky nám dodává silný pocit radosti i v obdobích, kdy řešíme vážné věci. Moje milé dámy, dovolte, aby radost Pána naplnila vaše srdce až po okraj. Nenechte si ukrást radost ani ve chvílích, kdy řešíte nějaký náročný úkol, čelíte zdravotním komplikacím nebo se vám zdá, že se kolem vás hrouť celý svět. Vaše srdce se může stále radovat ve vědomí, že za vaše vykoupení byla zaplácena nejvyšší cena. Vaše spasení je jisté a bezpečné a vaše budoucnost je v ruce milujícího Boha.

Nyní bych ráda uvedla několik příkladů z reálného života.

1. Ježíš navštívil svatební hostinu (Jan 2,1-2). Tehdejší židovské svatby netrvaly hodinu. Byly mnohem delší – běžně se slavilo i sedm dní! Ke svatbám obecně patří dobrá nálada. Jsou časem smíchu a velkého veselí, kdy lidé oslavují Bohem ustanovený plán pro muže a ženu.

Na svatbách občas dochází k legračním situacím. Pamatuji si, jak na jedné svatbě kazatel požádal snoubence, aby si „klekli“, ale oni mu rozuměli, že chce, aby „tleskli“. Nechápatě se jeden na druhého podívali, pokrčili rameny a zatleskali. Oddávající pastor nevěděl, jak na to má zareagovat, a tak také zatleskal. Potom začalo tleskat i celé shromáždění. Když lidé dotleskali, pokračoval pastor v obřadu.

2. Ježíš často hodoval se svými přáteli a užíval si dobré časy obecnosti a přátelských rozhovorů. Mít přátele je v životě velice důležité a budování přátelství, která přetrvávají, vyžaduje čas. Budovat smysluplné vztahy je investicí do druhých lidí. Je to důležité i pro nás, ženy. Potřebujeme si vytvářet vztahy nejen v rámci naší rodiny víry, ale i mimo církve. Nevěřící lidé, kteří dosud nepoznali Ježíše, často čelí obtížným životním situacím. Velice jim pomůže, když přijdou do kontaktu s lidmi, kteří znají Boha a zažívají ve svých životech Boží radost. Uvidí ji na jejich tvářích a rozpoznají ji z jejich postojů a činů, a to v nich podnítl touhu dozvědět se více.

Vybavuji si, co se mi stalo během studia na biblické škole. Pracovala jsem zároveň pro jednu nejmenovanou firmu a jednoho dne se na mě můj zaměstnavatel podíval a řekl: „V minulosti už pro mě pracovali studenti z vaší školy, ale vy jste jiná. Jste vždy radostná, šťastná a usměvavá.“ Kdykoliv si na to vzpomenu, děkuji Ježíši za to, že mi dovolil, aby skrze mě zářilo do celého mého okolí jeho světlo.

Přitom pro mě to tehdy nebylo úplně snadné období. Vedle náročného studia jsem současně pracovala a můj manžel (byli jsme tehdy svoji jen několik měsíců) dělal totéž. Vydělávali jsme si málo peněz – sotva dost na pokrytí našich základních potřeb. Navíc jsme neměli dost času na to, abychom byli spolu. Přesto s námi zůstávala Boží radost.

VŽDY MÁME DŮVOD SE RADOVAT, PROTOŽE JEŽÍŠ JE NAŠÍ RADOSTÍ, KTEROU NÁM NEMOHOU SEBRAT ANI TY NEJTĚŽŠÍ ŽIVOTNÍ OKOLNOSTI.

Často říkám: „Nevěřící člověk nemá chuť vyměnit svou depresi za tu moji.“ Musíme lidem nabízet něco jiného než to, co už mají.

Když můj manžel sloužil jako ředitel biblické školy *Central Bible College*, zažila jsem jinou nezapomenutelnou zkušenost. Právě jsem do studentské knihovny vracela vypůjčenou knihu, když mi student za přepážkou řekl: „Paní Marcio, dříve jsem s vámi měl problém a trochu s vámi zápasím dodnes.“ Takový komentář vám dvakrát nezvedne náladu. Odpověděla jsem: „To je mi líto. Zachovala jsem se k vám snad někdy špatně?“ On na to řekl: „To ne, ale když vy se pořád jen usmíváte, a to přece není možné. Nemůžete se pořád smát a myslet to upřímně.“ Večer jsem o jeho slovech přemýšlela a druhého dne jsem se za ním vrátila. Řekla jsem mu: „Kente, trápí mě, co jste mi včera řekl. Ne, že by mě vaše slova zranila, ale mrzelo by mě, pokud byste si myslel, že nikdy nemám problémy. Není to tak. Samozřejmě, i já někdy zažívám těžké chvíle. Znam ale zdroj své síly.“ Jen o několik týdnů později jsem dostala zprávu, že moji mamince diagnostikovali vážný druh rakoviny. Šla jsem do areálu univerzity, která byla mou duchovní rodinou. Ano, vaše místní církve – pro nás to tehdy bylo společenství křesťanů na univerzitě – je vaší blízkou rodinou. Potkala jsem Kenta a řekla mu: „Kente, dnes mám opravdu náročný den a prožívám velký zápas. Nehodlám se tím ale nechat přemoci, protože znám zdroj své síly.“ Pamatuji, Ježíš je naší silou v každé životní situaci. Jeho radost plní trvale naše srdce, i když nás v daném okamžiku okolnosti nepotěší.

3. Ježíš své učedníky vybízel, aby odpočívali. Marek 6,30-31 popisuje, jak se apoštolové setkali s Ježíšem a vyprávěli mu o úžasných věcech, které zažili. Mistr jim tehdy řekl: „*Pojďte vy sami stranou na opuštěné místo a trochu si odpočíte.*“ Neměli ani čas se najíst, protože za nimi stále přicházelo příliš mnoho lidí. Ježíš věděl, jak důležité je, aby vždy na čas odešli stranou od všeho dění a odpočinuli si. Jestliže jste úplně vyčerpáni a trvale vydáváte veškerou svou energii a emoce, jsou tato Ježíšova slova určena i vám a bylo by od vás moudré se jimi řídit. Ježíš v podstatě učedníkům sdělil, že lidé budou mít vždy velké potřeby, ale že my máme jen omezenou kapacitu jim sloužit. Pokud si budeme pravidelně vyhrazovat čas na odpočinek, občerstvení, čerpání sil, zábavu a relaxaci, budeme lépe vystrojeni k tomu, abychom dokázali sloužit druhým lidem a poskytovat jim duchovní pomoc. Mají-li být naše mysl a tělo užitečné ke službě, musí být odpočaté a plné sil. Potlačuje snad potřeba odpočinku vážnost věcí, k nimž nás Bůh povolal? To rozhodně ne! Potřebujeme ale k životu přistupovat realisticky a uvědomovat si, že nejsme duchovní supermani, prostí vzestupů a pádů. Naše poselství není zvěsti o zoufalství a zatracení. Ježíš přišel, abychom měli „*život a měli ho hojnost*“. Naším nejlepším svědectvím je radostný duch.

Vzpomínám, jak jsme jednou s manželem obědvali ve studentské menze, a k manželovi přistoupil jeden student. Položil mu otázku, kterou manžel do té doby od nikoho nedostal: „*Jak byste jedním slovem popsal svou manželku v době, než jste se vzali?*“ Netušila jsem, co na to řekne, a docela mě zajímalo, jak zareaguje. Po chvíli přemýšlení řekl „*zábavná*“. To se mi líbilo! Pravdou je, že jsem vždy chtěla, aby naše rodina byla plná zábavy, radosti a smíchu.

V Genesis 21 čteme, že Bůh dodržel své slovo a učinil pro Sárú to, co jí zaslíbil. I přes svůj pokročilý věk otěhotněla a porodila syna. S potěšením pak prohlásila: „*Bůh mi způsobil smích. Každý, kdo o tom uslyší, se bude smát se mnou*“ (Genesis 21,6).

Jednatřicátá kapitola knihy Přísloví hovoří o ženě ušlechtilého charakteru. Musím se přiznat, že když jsem si v minulosti tuto pasáž Bible četla, poněkud mě děsila. Ta žena snad zvládne úplně všechno! Je pracovitá, dobře vaří, je skvělá organizátorka, důvěryhodná osoba, talentovaná podnikatelka a skvělá zahradnice. Vždy oplývá neutuchající energií, je špičková švadlena, bezchybně udržuje chod své domácnosti a vkusně se obléká. Je laskavá, moudrá, důstojná a stále plná sil. Frustruje mě pouhé pomýšlení na všechny její úžasně vlastnosti. Neměli bychom ale přehlédnout verš 25, kde se píše, že „*s úsměvem hledí vstříc příštím dnům*“ (ČEP). K popisu oné výjimečné ženy tedy patří i tato vlastnost – ráda se směje! Během svých každodenních povinností se jí na tváři zrcadlí úsměv a zůstává stále radostná!

Kdybyste, milé dámy, byly v jedné místnosti se dvěma ženami a mohly si vybrat, v čí společnosti strávíte čas, kterou byste si vybraly? Tu, která se utápí v depresích, je nešťastná a nikdy se neusměje, anebo tu, jež má radostné srdce, na vše se dívá z té lepší stránky a vyzařuje do svého okolí štěstí? Přísloví 17,22 říká: „*Radostné srdce prospívá jako lék, ale ubitý duch vysušuje kosti.*“ Jak se říká, vidíte sklenici s vodou poloprázdnou nebo naplň plnou? Já se rozhoduji vidět ji vždy naplň plnou. Vždyť už zítra může být plná! Každý z nás si může vybrat, jak bude nahlížet na život. Modlím se za to, aby – až si mě jednou Ježíš vezme z tohoto světa k sobě domů, abych žila na věky s ním – na mě lidé vzpomínali jako na šťastného a usměvavého člověka. Byla bych ráda, kdyby si vybavili spoustu okamžiků, kdy jsem se vesele smála a byla radostná.

Nesmíme zapomínat na to, kým jsme v Ježíši. Pamatujme na jeho lásku k nám a na jeho dobrovolnou obět pro nás na kříži. Pamatujme na jistotu naší budoucnosti s ním. Přirozeně to vyústí v to, že budeme každý den zažívat hojnost jeho radosti. Mít veselé srdce

překypující radostí a smíchem je naprosto biblické.

Žalm 9,2-3 říká: „*Hospodine, celým srdcem ti budu vzdávat chválu, budu vyprávět o všech tvých dívech. V tobě se budu radovat a veselit, budu opěvovat tvé jméno, ó Nejvyšší!*“

Žalm 28,7: „*Hospodin je má síla a můj štít, v něho doufá mé srdce. Dostalo se mi pomoci, proto mé srdce jásá, proto mu budu vzdávat chválu svou písní.*“

Přísloví 15,15 (KJV): „*Skličenému člověku každý den přináší další potíže; pro toho, kdo má radostné srdce, je život nepřetržitou hostinou.*“

V Bibli najdeme spoustu dalších veršů, které hovoří o radosti a šťastném životě. Jsem absolutně přesvědčena o tom, že Boží děti by měly být těmi nejšťastnějšími lidmi na světě. A to i v obdobích, kdy musí řešit vážné věci. Vždyť naše radost a z ní vyvěrající štěstí nejsou založené na momentálních okolnostech, ale na našem osobním vztahu s naším úžasným Pánem a Spasitelem.

Aby nedošlo k nedorozumění, chci říci, že si plně uvědomuji, že žádný člověk se nemůže každou minutu každého dne navenek projevovat jen radostně. Nenechte se však odradit, pokud prožíváte náročné časy plné životních výzev. Nikdy nezapomínejte na pravý zdroj své radosti. Jak se zpívá ve staré písni: „*Mám radost, radost, radost, hluboko ve svém srdci, a ta radost nikdy neodchází.*“ Budeme-li žít den za dnem v Boží přízni a užívat si jeho hojná požehnání, jeho radost si jistě najde cestu z našeho srdce na naši tvář. Ať ve vás dnes i každý další den září Pánova láska a radost a prosvětluje celé vaše okolí.

Udělejte dnes něco legračního, něco, co vaši rodinu naplní smíchem. Usmějte se na každého, koho dnes potkáte. Dnešní den je dobrý den. Rozhodujte se zažívat během něj radost a vděčnost.



*Zdraví vás Marcia – nashledanou milé dámy!
Posílám vám velký úsměv vyvěrající z Boží lásky.
Ať vás Bůh mimořádným způsobem požehná!*

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

Zdravý místní sbor se průběžně modlí za všechny níže uvedené aspekty svého života a služby, je závislý na Boží moci a autoritě jeho Slova a ctí následující hodnoty:

1. Boží moc a přítomnost.

Zdravý sbor aktivně vyhledává nasměrování a zmocnění Ducha svatého ke svému každodennímu životu a službě.

2. Uctívání Boha.

Zdravý sbor se schází k pravidelným shromážděním a je místním vyjádřením Kristova těla. Pomáhá lidem uctívat Boha z celého srdce, mysli, duše a síly.

3. Duchovní učenictví.

Zdravý sbor poskytuje svým členům všeho věku učenický trénink, životní vzory a zdroje, které jim pomáhají v jejich každodenním duchovním růstu.

4. Růst ve společenství věřících.

Zdravý sbor pomáhá křesťanům rozvíjet v povzbudivém prostředí svůj vztah s Bohem i své vzájemné vztahy.

5. Závazek budovat láskyplné vztahy.

Zdravý sbor cíleně přispívá k budování láskyplných vztahů v rodinách, mezi svými členy navzájem a vůči lidem v místě svého působení.

6. Rozvoj vůdcovství založeného na službě.

Zdravý sbor rozpoznává a rozvíjí jednotlivce, které Bůh povolal a obdaroval k vůdcovství. Vychovává je k tomu, aby jejich vůdcovství vycházelo ze služby.

7. Zaměření ven.

Zdravý sbor klade velký důraz na kázání pravdy evangelia a předávání Ježíšovy lásky nevěřícím lidem.

8. Moudré správcovství a zpětná vazba.

Zdravý sbor co nejefektivněji využívá vhodné prostory, techniku a systémy, aby maximálně podpořil růst a rozvoj svých služeb.

9. Provázanost v rámci Kristova těla.

Zdravý sbor udržuje vztahy s ostatními členy Kristova těla za účelem spolupráce, sdílení zdrojů, vzájemného učení se jedni od druhých a společného uctívání.

10. Správcovství a štedrost.

Zdravý sbor své členy vyučuje tomu, že jsou správci zdrojů, které jim byly svěřeny Bohem a vede je k obětavé štedrosti a sdílení s ostatními.

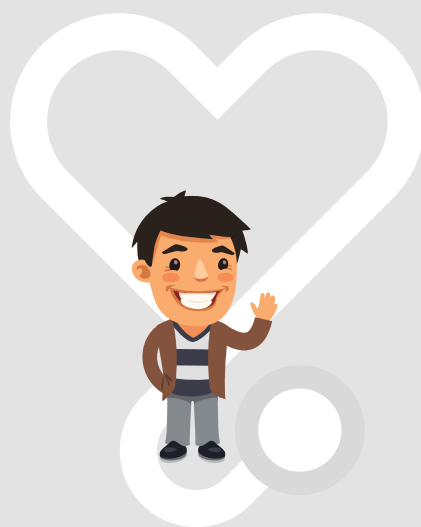
Převzato z pracovního sešitu ke knize „Zdravá místní církev“ od Stephena A. Macchia. Použito se svolením autora. Bližší informace o Deseti znacích zdravé místní církve najdete na www.healthychurch.net

10

znaků zdravého sboru



Stephen A. Macchia



Magazín praktické letniční teologie zdravý pastor = zdravý sbor

Podzím 2017 | Čtvrtý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart, Sára Smetanová
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mpl@post.cz.*

Vydává:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz



Wybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.